

יוסיפין פרק מב מז

כִּי הָיוּ הַקָּסָן כֹּה עִם ה' וְהוּא סְגוּלָה לְחַלְשֵׁי הַשָּׁמַיִם וְלִחְלֵי הָאָדָם. וְהָיָה כִּי אֶלֶיָּהוּ לָלֶכֶת
לְאֶחָד מִיּוֹחָד לְבָדוֹ בְּמַשְׁלָתוֹ וְאִין זָר אִתּוֹ וְהָיָה כְּעָמְדוֹ שְׂרָאָל גִּי' אֶחָד בְּלִרְזָן:

נשלם ספר החמישי

הספר השישי הנקרא מרחמות

פרק שלשה וארבעים כה אחד יוסף בן גוריון הכהן והוא יוסיפין וְאֶתְּ

הַסֵּם יוֹסִיפִין וְהוּא הַקָּרָא יוֹסִיפּוֹס בְּיָמֵי גִּבְרִיָּהוּ
בְּרֹמִי. זֶה הַסֵּפֶר הוּא הַסֵּפֶר אֲשֶׁר קִרְאָתוֹ מִלְחָמָה ה' לְהִיטִיב בּוֹ סִפּוּר תַּלְמוֹת מוֹרֵכֵי בֵּית
מִקְדָּשׁוֹ וְאַרְצָתוֹ קִדְּשׁוֹ וְהַשְׁתַּחֲרָתוֹ. בְּשֵׁנָה מֵאֵל וּשְׁלֵשִׁים וָאַרְבַּע שָׁנִים לְהַמְלִיךָ חָק הַקִּסְרִיּוֹת בְּעוֹלָם
וְהוּא לְחַק הַקָּרָא בְּיָמֵי הַמִּשְׁתַּחֲוִיָּה וְלִדְלוֹתֵי אֱלֹהֵי כְּדָתוֹ בְּסֵפֶר הַג'. וּבְשֵׁנָה קַ"ה שָׁנִים
לְהַמְלִיךָ זֶה הַחֵק נוֹלַד יוֹלִיאֹוס הַקִּיסָר הַגָּדוֹל אֲשֶׁר נִתְחַל בְּזֶה הַסֵּפֶר סִפּוּרוֹ וּמִתְחַלּוֹ הַסֵּפֶר
הַ' ב'. וְאֵלֶּי הָיִיתִי בֶן כ"א שָׁנָה בְּשֵׁנָה מוֹלַד הַיֵּלֶד הַקָּרָא יוֹלִיאֹוס מִמֵּעֵי אִמּוֹ. וּבְשֵׁנָה מַעֲשֵׂה
הַזֹּאת הָיִיתִי בֶן ע' שָׁנָה. וְכ"ה שָׁנָה עֲמַדָּה הַמַּמְשִׁלָּה בְּרֹמִי ע"פ יֵשׁוּעַ וְיוֹעֲזָבֵד. וְזֶה תַּחֲלַת
בְּנֵינִי רֹמָא. בְּשָׁנָה ה' שָׁנִים לְחֻקֵּי מֶלֶךְ יְהוּדָה הָיוּ בְּבִקְעָת רֹמִי שְׁנֵי אֲחִים יוֹנִיָּה שֶׁם הַגָּדוֹל
מֵאִיִּים וְשֶׁם הַקָּסָן יוֹנִיָּה וְהָיוּ חֲדָשִׁי הַשָּׁנָה הָלַל הַיּוֹנִיָּה ה' חֲדָשִׁים לְבָד וְכֹאֲשֶׁר גִּבְרִיָּהוּ שָׁנִי
הָאֲחִים הָאֵלֶּה מֵאִיִּי וְיוֹנִיָּה וְיִבְנוּ בְּבִקְעָת רֹמִי מִגְדַל הַקִּסְרִיִּים וְעוֹדְלוֹ עוֹמֵד עַד הַיּוֹם הַזֶּה
הוֹסִיפוּ עַל שָׁמַם שְׁנֵי חֲדָשִׁים בְּשָׁנָה לִזְכְּרוֹן שֶׁם לֵהֵם וְתִתִּי הַשָּׁנָה מֵאֵל עַל פִּיהֶם י' חֲדָשִׁים
וְקָרָא גִ' שֶׁם הַגָּדוֹל מִשְׁנֵי הָאֲחִים הָאֵלֶּה רֹמִיָּלוֹס וְעַל שָׁמוֹ נִקְרָאת רֹמִי. וְשֶׁם הַקָּסָן
רֹמִיָּלוֹס וְעַל שָׁמוֹ נִקְרָאת רֹמָא. וְכֹאֲשֶׁר בָּא זֶמַן מַלְכוּת יוֹלִיאֹוס וְאֶחָדִי לְבִנוֹסָתוֹ וְהָיוּ מַלְכִּים
חֲכָמִים הוֹסִיפוּ עוֹד הַרְמוֹמִיִּים שְׁנֵי חֲדָשִׁים בְּשָׁנָה לְחֻקֵּי הַקִּסְרִיִּים לְכַבֹּדָם וּלְזַכְרוֹן שֶׁם לֵהֵם לְהַשְׁתַּחֲרָת
וְתִתִּי הַשָּׁנָה מֵאֵל עַל פִּיהֶם י"ב חֲדָשִׁים. וְתָכֵן מַלְכוּת יוֹלִיאֹוס עַל עַם רֹמִי בְּחֻזְקָה וְיִמְלֹךְ
עֲלֵיהֶם בְּכַבֹּד כִּי הָיִלֵד הַזֶּה יוֹלִיאֹוס בֶּן חֲמֵשׁ עָשָׂרָה שָׁנָה מִשָּׁל בְּחֻזְקָה בְּרֹמָא חָק הַקִּסְרִיּוֹת
כְּמַשְׁפַּט הַקִּסְרִיִּים הַרְאִשׁוֹנִים וְיִסֵּר בְּשָׁנָה הַרְאִשׁוֹנָה לְמַלְכוּתוֹ אֶת הַמַּמְשִׁלָּה אֲשֶׁר לְרֹמָא מִקִּיּוֹסָם
כִּיד יֵשׁוּעַ וְיוֹעֲזָבֵד וְתִתִּי מֵאֵל כִּיד קִסְרִיּוֹת עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְהָיָה כֹאֲשֶׁר גָּדַל הָיִלֵד הַקָּרָא יוֹלִיאֹוס
וְהָיָה בְּחֹרֶךְ רוֹדֵף בְּגָבֹל בֶּן עָשָׂרִים הָיָה גִבְרִיָּה מִלְחָמָה וְהוּא בֶּן חֲמֵשׁ עָשָׂרָה שָׁנָה שְׁלֹמֹוֹס מִלְּבָד
חוֹדֶשׁ אֶחָד. וּבְשָׁלוֹם הָיָה שָׁנִים אֲשֶׁר הָיָה מִשָּׁל בְּרֹמִי בְּשָׁנָה הַ' יוֹעֲזָבֵד כְּמַשְׁפַּט הַמַּמְשִׁלָּה
אֲשֶׁר הָיְתָה סוֹבֶבֶת בְּרֹמִי עַל פִּי יֵשׁוּעַ וְיוֹעֲזָבֵד אֶת פִּימְסָיוֹס לְבָד מִזִּרְחָה בְּמַמְשִׁלָּה שֶׁר לְבָא רֹמִי
בְּנִלְתּוֹ וּבְעֵלָתָה הַזְקִינִים הַיּוֹעֲזָבֵד שָׁלַח גִּם אֶת יוֹלִיאֹוס. זֶה וְהוּא בֶן י"ט שָׁנָה לְבִלְתָּה נִתְחַלּוֹת
וְלִהְיוֹתָ אֶת כָּל מַעֲרָב חֲתָם מַמְשִׁלָּה רֹמִי. וְיִלְךְ יוֹלִיאֹוס זֶה לְשָׂר לְבָא עַל חֵיל הַנְּצוּמִיִּים
בְּמַעֲרָב כֹּאֲשֶׁר הָלַךְ פִּימְסָיוֹס אֶת חֵיל הַרְמוֹמִיִּים בְּשָׁנָה מִמַּחֲרָה. וְיִגְבֵּר יוֹלִיאֹוס עַל כָּל מַלְכֵי
הַמַּעֲרָב וְיִכְנִיעֵם וְיַעֲבִירֵם חֲתָם מִיִּשְׂרָאֵל רֹמִי. וְיִכְנִעַ אֶת גִּי' פִּרְחָקָס וְאֶת גִּי' בְּרָקְחוֹס וְאֶת
כָּל מַלְכֵי הַמַּעֲרָב עַד יֵה אִיקְרָטֵס (א) בְּנֵלָה וּגְבוּרָה. וְהָיָה בְּהִיטוֹתוֹ בֶּן שְׁלֹשׁ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה כִּי
אַרְבַּע שָׁנִים נִלְחַם עִם מַלְכֵי הַמַּעֲרָב וְיִפֵּן וְיִשָּׁב אֶל רֹמָא בְּנֵלָה וּגְבוּרָה. וְהוּד וּכְבוֹד וְיִגְבֵּה
לְבָו עַל כֹּכָה. וְיִאמָר לְעַם הַרְמוֹמִיִּים וְלִכָּל גִּבְרִיָּה הַחַיִל אֲשֶׁר בְּרֹמָא אֱלֵי אֲמִלּוֹךְ עַל כָּל מַמְשִׁלָּה
רֹמָא וְהָיָה אֵלֶּיָּה לְקָצִין וְקִיסָר. עֲלֵיהֶם כִּי לִי רָאִיו חָק הַקִּסְרִיּוֹת. וּבְשָׁמוֹת הַיֵּשׁוּעַ וְהַשֵּׁנָה
יוֹעֲזָבֵד אֲשֶׁר לְרֹמָא לְאִמְרָה כִּי יוֹלִיאֹוס מַדְבֵּר כֹּה וְכֵה וְיִשְׁלַח וְאֶחָדִי וְיִאמְרוּ לוֹ. וְהַמְלִיךָ גִבְרָה
לְבָד לְדַבֵּר כֹּה וְכֵה. וְיִפֵּן אֲחִיס וְיִאמָר הַמְּגִיד לָכֵס זֶה הַגִּיד אֲחִיס וְכֵה לְדַבְּרוֹ וְהָיָה אֲשֶׁר
וְלֹא אֶחָד מִדְּבָרֵי אֲרָאָה. וְהוּא הָיָה קָרוֹב לַיֵּשׁוּעַ וְיַעֲזָבֵד הַיֵּשׁוּעַ וְיִאמָר אֵלָיו לִלְוֵי נִתְחַלּוֹת עַל
יְלִדוֹתָךְ וְעַל מִיָּעוֹס דַּעֲתָךְ הֵלֵךְ שִׁפְטָרְךָ כְּכָר לְבֵן מוֹת כִּי תִבְגֹּד וְתִמְרֹד בְּחָק מַמְשִׁלָּה רֹמָא.
וְהָלַל שְׁמַעְתָּ אֵם לֹא יִדְעָתָ כִּי לֹא נִסְבֹּל מֶלֶךְ עֲלֵינוּ גִם לֹא חָק קִסְרִיּוֹת וְעַל זֶה נִשְׁבַּעְנוּ
וְקִיַּמְנוּ בְּרִית מִיָּמֵי אֲחֻרְכֵינֵינוּ הַמֶּלֶךְ וְהוּא הַקִּיסָר הַרְאִשׁוֹן הַיּוֹחֵר קוֹדֶם אֲשֶׁר הוֹפֵקֵד עַל
מַמְשִׁלָּה רֹמִי בְּשֵׁנָה עֶשְׂרִים לְבִנְיָן הַמְּדִינָה. וְהָיָה כֹאֲשֶׁר פָּשַׁע בְּמַמְשִׁלָּתוֹ אֲשֶׁר לָקַח אֶת אֶת
בְּחֻזְקָה וְהַחֲזִיק הָאֵשָׁה עַל כֹּכָה וְהַדְּקוֹר אֶת בְּשָׁנָה וְתִמְחָה כִּי הִרְגָה אֶת נִפְשָׁהּ מֵאֵל נִשְׁבַּעְנוּ
אֶת חֵינֵינוּ וְקִבְּלוּ לְקִיָּים בְּנֵיהֶם הַבָּאִים אֲחֵרֵיהֶם אֶת שְׁבוּעָתָם לְבִנְיָנֵי יֵשׁוּעַ עוֹד מֶלֶךְ וְקִיסָר
עֲלֵיהֶם וְהָיָה כֵּן עַד בָּא אֲלִיכְהִדְרוֹס מִקְדוֹן וְיִכָּל כָּל מַמְלָכוֹת הָאֲרָץ וְיִמְשֹׁל עַל רֹמָא וְיִהְיֶה
בְּרָצְנוֹ עַד וְכֵן מוֹתוֹ וְאַחֲרָי מוֹתוֹ בָּאוּ מַלְכִּים אֲחֵרִים בְּרֹמָא מֶלֶךְ אֲחֵר מֶלֶךְ בְּנֵלָתִי חָק
קִסְרִיּוֹת עַד בָּא אֲמִסְרִילָטוֹס בֶּן אֲשֶׁרִימָתָה אֲגִילָס. וְיִשָּׁב לָם חָק הַקִּסְרִיּוֹת הַרְאִשׁוֹן כִּיד

במדינת רומא ויהי כן עד בוא זמן אנטיגוניוס החושק למלכת מצרים ויפגע גם הוא בחק הרומים ויסירוהו הרומיים מחק הקיסריות. וישבעו עוד באבותיהם הראשונים וקבלו שבועה לקיים ברית לבלתי היות קיסר עוד ברומא ויהי כן עד היום הזה. ואף יעלה על לבך עתה להפך ברית ממשלת רומא הוי סכל ומהולל רב לך מדבר כדברים האלה ולמה תפגע בנפשו והלא מאז ועד עתה זה שנים רבות ת"ך שנים לא מלך מלך עלינו ואף כי מלכו קיסרים מעטים מאנטוניוס הראשון הקיסר הנה בעלת ש"כ יועצי רומי מלכו ולא בחזקה ואחיה תהלה את מלכות אבותינו זאת בריתם הפר כי יגבה לבך לאמר אני אמלך ואני אביי חק הקיסריות למשפטו הראשון הלא בן מות אחיה כי תמרוך במשלת רומא ובשררת ישיבה ויועציה. והלא ראה את פומפיוס חברך אשר גם הוא עשה גדולות במזרח ונלחם וגבר על עשרים ושנים מלכים ויכבוש עשרים ושנים ממלכות גם הכניע את עמ יהודה אשר הוא גדול ואדיר והוא לא עלה על רוחו הוללות ולא שאל לא מלכות ולא קיסריות. ואיכרה יעלה על רוחך זאת הוללות ויגבה לבך לאמר כי תשיב חוק הקיסריות למשפטו ואחיה ידוע יהיה לך כי לא יקבל לך אותך ולא את זולתך לקיסר ולא למלך ולא תמלך עלינו לא אחיה ולא זולתך והשמר עוד וסמור נפשו מאד פן תדבר עוד כדברים האלה כי משפט מות נשפט עליך ביום דברך עוד כדברים האלה. וישן עוד ויאמר עשו את אשר תוכלו כי אני אמלך עליכם ואחיה עבדי ואני מלכם. ויאל מפניהם בחרי אף ויחשבוהו הזקנים לפתי ובוטה ומשוגע ויאמר הישים להמיתו והזקנים מנעוהו מזה כי היה בן קרובו. ויוליאו יאל מלפני בית העזה ויתגאה וישתרר ויתראה קיסר וישם כתר מלכות הקסריות בראשו וילכו אחריו כל גבורי חיל רומא. ויתגר מלחמה גדולה ברומא וישפוך דם נפשות רבות לאין מספר וימלך בחזקה ויעלו אחריו כל עם הרומיים. וילך אל בית העזה ושם הישים והיועצים מתועבים מה יעשו על זה ויצו לגבוריו ויבואו אל בית העזה פתאום ויוליאו את הישים ויצו ויסירו את ראשו מעליו. ויצו עוד להסיר ראשי כל היועצים מעליהם ויעשו כן בגדולים מהם והנשאים ככו וילעקו ויתחננו לפני יוליאו ויאמרו לו וחי אדונינו הקיסר לעולם לך נאה להיות קיסר ואנחנו מודים בממשלת קסריותך והננו לך לעבדים ואחיה לנו למלך ולקיסר. ויקבלם אז כי חלו פניו נכבדי הרומיים ויצו והרסו את בית העזה מיד ויסר ביום ההוא את חק ממשלת ישים ויועצים ממדינת רומא. וימלך קיסר והוא אשר שמו יוליאוס אז בחזקה ולכל מלך מהמלכים אשר מלכו אחריו קראו קיסר על שמו. ויהי כשמוע פומפיוס בארץ כפתור כי מלך קיסר ברומא וכי הבדים את הישים ואחרים ספרו לו כי הרגו כאשר הוא האמת וכי הרג רבים משלם מאות ועשרים יועציו. ויאסוף פומפיוס את כל ממלכות הארץ אשר מסרום הישים והיועצים חתת ממשלת ידו לבוא להלחם בקיסר יוליאוס. ויהי כשמוע הקיסר כן ויוליאו את אריסטובולוס מנציה האוסיא אשר אזה הישים לגדודו להמיתו ולא המיתוהו רק החציאוהו כי החלו על יפיו ועל גבורתו ויהן לו לבא שני לגיונים אשר הם י"ב אלף איש ויצו עליו ללכת בארץ ארם להשמיד ולהמית. וישלח עוד הקיסר לעם יהודה להתחבר עם אריסטובולוס ללחום עם פומפיוס מאחור כי אריסטובולוס להלחם מלפנים מארם וישמע פומפיוס את הדבר הזה ויירא מאוד מפני אריסטובולוס וישלח אגרת לחברו אשר בירושלים ויודיעם הדבר. וישלחי אנשי ירושלים אנשים לקראת אריסטובולוס בארם כדברי שלום ויאכלו וישתו עמו וישקוהו סם המות וימיתוהו שם ויעבור פומפיוס בהימה וילחם בקיסר ויפלו חללים רבים מהיל פומפיוס ויגם פומפיוס מפני הקיסר וירדפוהו וידביקוהו וימיתוהו וימלך הקיסר ויוליאוס על כל ממשלת רומא ויעבור הקיסר למנכות מצרים ויבקש לבא אל מצרים ולא קבלוהו אנשי מצרים כי עזר ידו שרי פומפיוס עמם. ויקח לו אנטיפטר יד רמה מגבורי יהודה וילך בעזרת מתרדת לקראתו ויתחברו שניהם יחד וילכו לבא אל מצרים ויחנו על פלוסיאו וילחמו עליה. וילחם מתרדת בחומת העיר ואנטיפטר נלחם בשער. וילכוד אנטיפטר את השער ויבא אל העיר הוא וגבורי יהודה ויכו את העיר לפי חרב ויקחו את כל שלה. וישעו משם וילכו עד מקום הנקרא עיר אוני וימלאו שם יהודים ממצרים מהיהודים היושבים במצרים חיל גדול מאוד ויאלו לקראת מתרדת ואנטיפטר לבלתי עוזבם לעבור מצרים. ואנטיפטר שכתב להם הורקנוס המלך בדברי אחוה ושלום להיות וילך אליהם ויראה להם את הכתב שכתב להם הורקנוס המלך בדברי אחוה ושלום להיות ידם עם הקיסר ולקבל את מתרדת באהבה. ויעשו כן היהודים המצריים ויקבלו את מתרדת וישעו משם מתרדת ואנטיפטר ויבאו עד המקום הנקרא שמו דלתה. והנה חיל מצרים בא לקראתם

חסיפון פרק מג מד

לקראתם והוא חל גדול מאוד. ויבטל מהרדת ויבטל פניו ויבטל וילכו אחריו ויבטל פניהם
עמו ויבטלו את קרן הימנים אשר לו. וירא אנשיפטר את ממוסם מהרדת ואת מסות שריו
ויבן בג' אלפים חיש בחור מיהודה וימלך את מהרדת מן המום ויבטל חור את כל חיל מנרים
וימוסו פניו ויבטל מכה רבה ועלמה מאוד. וילחם על שפת היאור ויפלו המנרים בחרב על
שפת היאור והמלם מהחרב מת ביאור. וילכוד ויבטלו אנשיפטר את כל מלכות מנרים
ומהרדת עמו. וישלח מהרדת אל הקיסר ויבד לו את כל הבכורה והלח אשר עשה אנשיפטר
במלכותו ואשר הכניע את גאון מנרים ואשר השיבם לממשלת קיסר ואשר לקח במלחמה ואשר
הופלע בפלעים רבים וגדולים וגרסא. וישמע הקיסר את הדבר הזה ויאמר את אנשיפטר
מאד ויחללו וישלח מלאכים להביאו אליו בכבוד וילכו אנשיפטר ומהרדת אל הקיסר בדמשק
וישמח בהם. ויהי כבוא אנשיפטר אליו ויעמוד לפניו ויאמר לו הקיסר שמעתי את כל הלאה
אשר מלא אותך ואת הבכורה וההלות אשר עשית במנרים בגבורתך ואשר השיבות את מנרים
אל ממשלתו מעתה עלינו לכבדך על דבר כחך וגבורתך שכל ממנו את אשר חרבה ואתה
עשה. ואז בא אנשיפטר בן ארסיפטר בן ארסיפטר בן ארסיפטר בן ארסיפטר בן ארסיפטר בן ארסיפטר
הקיסר ויבטל לו על אביו ואשר השקרו אנשי ירושלים סם המם חזרי פומפיוס בעלת הורקנוס
ואנשיפטר אורבי פומפיוס ויועליו. ויוסף עוד אנשיפטר בן ארסיפטר בן ארסיפטר בן ארסיפטר
אחיה ידעתי כי הורקנוס דודי ואנשיפטר אורבי פומפיוס היו וסם אויבך. ויען אנשיפטר לפני
הקיסר ויאמר אני הייתי אורבי לפומפיוס כי גמלתי סובה ויחיה תחת ידו כל ממשלת רומא
אשר בארץ צימים הסם ואני נלחמתי אז את מלחמותי. אבל המלחמה הזאת אשר נלחמתי
ושמתי נפשי בכם והכנעתי את כל גאון מנרים לממשלת הקיסר על אהבת הקיסר ועל שמו
נלחמתי וגא על שם פומפיוס והאבתי כי ידעתי כבד זה כמה ימים אשר פומפיוס מת. ועל
מי הופלעתי בפלעים אשר עיניכם רואות היום. ויפשו את בדי ויראה את פלעי ראשו ואת
המכות אשר היו בבשרו. ויען ויאמר יענו בי פלעי כעדים כי לא היו אחי בחיי פומפיוס ולא
במלחמה שנלחמתי לאהבת אדוני הקיסר ועל שמו הופלעתי בה. ויען הקיסר ויאמר לו
אנשיפטר שלום לך גבור יהודה ושלום לך ולכל המבקשים שלומך וסובתך כי העיד פלעך על
גבורתך וזכותך העיד על כחך ועשה אפקידך על אנשי המלחמה אשר לי עד אשר אלהים עם
הנני אשר מעבר לנהר פרס ואנשיפטר ואז חשבו לאשך ולעירך. וישם הקיסר את אבן ספר
על גבא רומי לשם מהיום ההוא והלאה עד אשר הכניע את כל גאון מנרים ואת כל ארץ יהודה.
ואחרי כן שב אנשיפטר לארצו ולעירו אל ירושלים עיר הקודש ויוליאוס קיסר הלך אל רומא.
ויאמר יוסף בן גוריון הכהן אף סופרים אחרים העידו כמותי על דברי גבורות אנשיפטר
בעת ההיא וכה דבר ניקוליאוס בדמשק בספרו. וכה דבר סחרבון הכפמורי בספרו. וכה
העירו סופרים אחרים רבים :

פרק ארבעה וארבעים

עליו. ואז בנה הורקנוס את חומת ירושלים אשר הרס פומפיוס וימלך לבסוף. אבל הורקנוס
היה חיש סם וישר והיה עלל מאד ללאת ולבא במלחמות. וירא אנשיפטר את אלוותו וישם
את בניו פקידים על כל יהודה על פי הורקנוס. וישלח את פסולו בנו הגדול וישמחו גידי
על ירושלים. ויקח את בנו השני אשר שמו הורדוס וישם אותו גידי על ארץ הגליל והוא נער
קטן בן ס"ו שנה לבד. ויהי בעת ההיא ויאל מירושלים חיש שודד בחור ושמו חזקיה שר הסריא
והוא היה שודד ופריץ אשר במרוצתו היה מרעיד כל אדם והוא היה אשר השחית כל ארץ
ארם ויהרגו חמדי את בחורי מלכי ארם בחרב ויהרוס את עריהם ואת מבצריהם וישומם
חמיד את ארצם עד בלי חמלה ובכל מקום אשר היה בו חיל ארם וסם לא ידעו דבר והנה
חזקיה הסרן עליהם ורבים עמו מבחורי הסריאס ויתבטלו כל אנשי ארם מאימת מרוצתו ולא
יחיה להם חקום לפניו. ובהיות הורדוס בן אנשיפטר שר ונגיד בגליל וישלח אליו אגרת
שיקחם בן דודו של קיסר המלך שהפקיד הקיסר בכל ארץ ארם לאמר. מן שיקחם בן דודו
אשר לקיסר להורדוס בן אנשיפטר שלום. ידוע יהיה לך כי שמענו שהופקדת גידי בגליל
ושמחנו מאד בך. ועתה זכור נא אהבת הקיסר אשר אהב אבין ואשר כבדו ולחם מלחמה
הקיסר ותמלא חן בעיניו. כי הנה חזקיהו שר הסריאס אשר בארצכם ישחית את כל ארץ ארם
אשר אני גידי עליה ואין סקומה לארמיים לפניו. ועתה לך ולחמם כי וסרנה אותו וסכבל

הנחה גדולה מלה הקישר ומלחי. וישמע הורדוס אל סיקתוס וילא ויסגם בחזקתו והוא בא לבצע עליו ויכרו ויגרנו והא כל חביריו הספרנים הרג. וישמע סיקתוס את הדבר הזה ויבטח לו מנחה כסף וזהב ואבן יקרה על אשר בלחם באשתי חזקתו וימיתוהו ועל כן כדברו חזקתו. וישמעו שרי יודיה מה שעשה הורדוס לחזקתו ויתעצבו האנשים מאלד ויאמרו אל הורקנוס עד מתי תשא עליך את סודת אנסיספר ובניו כי הנה כל המלכות בידם וגם כל אשר הם חקקשים לעשות יעשו כי אנסיספר מאולצותיך ומחוקך יתהלל למלכי רומא וגם הנה פסילי בנו היום נגיד בירושלים. וכל אשר הוא מבקש לעשות בירושלים יעשה ואין לך במלכות יודיה חלק רק השם לבד כי כל המלכות בידם. גם הנה הורדוס בנו נגיד על הגליל והוא הרג את חזקתו האיש הגבור אשר מאימתו ומפחדו נבהלו כל הגוים ורעדו כל האויבים השכנים לנו והיה הקוב לעמו ולאוהב להם ומפחדו ומבהלו ומחריד ומכחיד את כל העמים. ועשה הזה נא את הורדוס בן אנסיספר במשפט לפני חכמי הסנהדרין הקדושים ב' אתה מלך ולך דבר מלכות. ויהי כלמחר אליו יוס ויוס כדברים האלה עוד כי אמותיך של הבחורים אשר היו עם חזקתו היו זעקים לפני הורקנוס בבואו חמיד ביהל' ה' על דבר אשר הרג הורדוס את בניהו ויהי הורקנוס לפנות להביא את הורדוס במשפט ולהעמידו לפני חזקתו שהיו בימים ההם. ויהי כשמוע בן אנסיספר וישלח לבנו הורדוס מכחב לאמר בקראך הורקנוס לבא אליו בא מהר ואל העמוד רק השמר לך פן תבא יחיד חמוס בוא בחיל ובגדודים ובבואך העירה אל ירושלים לא תבא ברב עם כי אם בחתי מעט הגבורים וכשלוש הורקנוס אחרי הורדוס ויעש הורדוס כאשר צוה אביו ויצא בחתי מעט לירושלים וכלם גבורים ויעמוד לפני זקני הסנהדרין והוא מלוכס בארגמן וראשו מוסרק. ויהי כעמדו לפניהם ומלוכס בארגמן וראשו מוסרק והוא עם גבורים עמו כמו מגור חרב. ויתכסלו השופטים וזקני הסנהדרין לפני גאורו. וכאשר שאל בשלומם החרישו ולא ענוהו דבר גם אשר הלשינו אותו מרס בואו היו עם ויחרישו ולא פתחו פיהם לדבר ואז היה שמאי ומנחם חלמידי הלל הזקן לפי מה שידעתו אני יוסף בן גוריון בעדות נאמנה ויען שמאי ויאמר לפני חזקתו והסנהדרין כדברים האלה דבר לי א' כי ראותי היום דבר חדש ביניכם אשר לא ראיתי ביהו מעודי משרת לכם כי הנה כל החוסה העומד למשפט עליו לעמוד בלבות שחור ובשחורות אף עפר לבקש רחמים על חשאו אשר חשא. ואמנם זה הבחור הורדוס יעמוד לפני זקני חזקתו וראשו מוסרק והוא חבור וסביבו גבורים עד אם יענש במשפט יתגבר והנה העושים אותו. ראו זה חדש הוא ביניכם ואני לא אפלא מה הורדוס כי הוא יעשה כל זה למלם נפשו ממות אם יוכל. אבל מכס אשר אתם חפצתם לה' כי נשאתם פניו בדבר הזה עקב אשר עזבתם אותו לעשות כדברים האלה ולכן הנה ימים אלו והורדוס זה אשר נשאתם פניו במשפט ימלך למשול עליכם ויכבדו לזקניכם ולא ישא פניהם במשפט. ועוד הורקנוס המלך אשר חתל עליו על ככה הנה הוא לא יחמול עליו אז רק הוא יגרנו ויקבל מלכותו. ויהי כשמוע זקני הסנהדרין והשופטים אשר שם את דברי שמאי ויאמרו איש אל רעהו הסיב שמאי את אשר דבר. ויהי באמרו שמאי כדברים האלה והתבטחם והזקנים אשר שם מביטים זה בפני זה והורקנוס המלך שומע ויען גם כן מנחם ההבדל לשמאי ויאמר לפני חזקתו והסנהדרין כדברים האלה מה לכם כי חביטו איש בפני רעהו למה תגורו מפני איש ואתם ידעתם כי המשפט לאלהים הוא חלו לכם מלהחיק איש את רעהו ושפכו משפט דם ויהי השם עמכם כי שמאי רישי הפיב את כל אשר דבר. וינא הורקנוס את פני זקני הסנהדרין והתבטחם אשר היו עם כי נבחנו לרע על הורדוס. ויאמר הורקנוס אל חכמי הסנהדרין נספה וכל היום איש לביתו שבר פה היום ולמחר נסוב ונבוא למקום המשפט ולחקור ולדעת דקדוק המשפט. והורקנוס המלך לא דבר את הדבר הזה רק למלם הורדוס מן המשפט כי ראה את חבירו שזופטים אשר נתחברו כלם יחד לשפוט את הורדוס במשפט מן ויקם הורקנוס וילך וגם כל השופטים הלכו איש לביתו. ויהי בלילה ההוא וילא הורדוס מירושלים עם גבוריו וילך אל אחי גדודו ויום עמם וילך בארס דמשק אל סיקתוס אשר הופקד מפי הקיסר עם כל ארץ הרם ויספר לו את כל אשר קרהו בירושלים ואז הסקימו סיקתוס נגיד על ארץ ארם. ויהי לתקופת השנה ויהאסף הורדוס את כל צבא ארכויבא על הורקנוס למלחמה וילאו לקראת פניו אש עפר ופסילי אש ויאמרו לו רעש ואויב רע ולא תזכור כגשול אשר במלך הורקנוס

יציאת פרק מד מח

כי ה' יצא מן המד ולא הניחך במשפט ואחרי תגמולו על גמולו הסובב דם כי מה צדקה
 טובה בעלת יוצאים רעים אחרי עושה * והנה הוא אוסדך כענו ואחרי חוסא לו * ועתה חלל
 לך מצולו פן אשמתה ותשחת לאלהים * ואם לא תחלל אל תאמר בלבבך כי ללחמת בחרת יד
 ונלחמתי כי כל גבורות המלחמות מאת אלהים המה ולמי אשר יתחנן האלהים יתן גבורה * ויהי
 כעשועו קן הורדוס וילך יושב לארס אחר אשר הרגה את גבורתו והשמיע אותה :

פרק חמשה וארבעים

למה בא לחדש הדבר עם יוליאוס קיסר כי אז נחלם זמן
 גברית והמנה שהיה ביריבה * ועתה נאה לנו לספר אהבת הרומיים אשר היתה להם בארצותינו
 כי כלם אהבו את ארצותינו בעבור כהם ובגבור אמונתם כי גבורים וגלמנים היו ארצותינו
 ועל כן כל מלכי הארץ בימים ההם אהבו לכרות ברית עמם על דבר כהם ואמונתם וגם
 מלכי פרס ומדי שלחו להם מנחות * ואגרות הרבה לשלום ולכבוד שלחו מלכי פרס ומדי אל
 ירושלים * אבל אני יוסף בן גוריון הסבן לא הבנתי מכל אגרותיהם רק מעט * ואגרות
 הרומיים כהנתי כלם בספר שעשיתי לזכרון למלכי רומא וארצותיהם ואמנם בספר הזה
 אשר כהנתי לכל הזקנים לא כהנתי מאגרותיהם רק מעט * ואלה דברי האגרת אשר שלח
 יוליאוס קיסר אל שרי רומא אשר יצטו בידיו וצטור לשמור הארץ לאמר * מן יוליאוס קיסר
 לשרי רומא אשר צטור וצידון שלום לאמר * ידוע יהיה לכם כי קבלתי אגרות הורקנוס מן
 יודא * ושמתתי באגרותיו ובאהבתו ומדשתי ברית עמו * ושלחתי לכם דברי הדבר כתובים
 באגרת הזאת ככל אשר היו כתובים באגרת הורקנוס ששלח אלי * ולכן אני מצוה אתכם אשר
 תכתבו את דברי הדבר הזאת בלשון רומי או בלשון יוני בלשון נחישת ותחשימו אותו בהיכל
 יאשים שצידון במקום גבוה להראות ולהקרא ועשו כן למען לא ישכחו דברי הדבר הזאת
 זה יודיע לכל אהבת הרומיים עם גוי יודא * כי הורקנוס המלך ועמו גוי יודא המה היו
 מאז זרוע לרומיים והמה עזרו אותם למשל בגוים כי כאשר ללחמנו בגוים שלח הורקנוס
 את אנטיספר גביר יודא לעזור את מהרדת על מלכיהם וכו' הוא הוא אשר הניח את מהרדת
 בן המות ויד את כל גלון מלכיהם ויעבדו לו והיודים עזרו אותו במלחמותיו עד משלחו
 בארץ הודו * על כן אני יוליאוס קיסר מצוה לכל היושבים בחוף הים מעזה ועד צידון
 לתת משם בהיכל אלוה הגדול פניו ופניהם * וזה אשר יתנו היושבים בין עזה וצידון לכבוד
 היכל האלוה הגדול אשר בירושלים חסיה אספות ר' אלף ותחמ מלכות ותחמשים מדי שנה
 בשנה מלבד שיתנו יושבי צידון כי הידועים לחזקת ולרובם יתנו להם כל האלוה הגדול אשר
 בירושלים חס לבדם * ואחרי ארץ לוריאוס אשר היתה לממשלת יודא ושרי רומי בימי שומסיוס
 הגדול נתנו למלכי ארס ואני מצוה לקחת מיד ארס ולהשיבה להורקנוס בן אלכסנדר
 מלך יודא * וכל הארץ עד פרס ולעבר פרס אשר לקחו במלחמה מלכי החשמונים והיתה
 לממשלת יודא ושומסיוס השיבה לבעלה ואני יוליאוס קיסר מצוה להשיב את כל הארצות
 האלה להורקנוס ולשרי עם יודא פניו ופניהם כי ארצותיהם לקחו בחרשם * ולכן חסיה להם
 לנחלה וירושה * גם כל ארץ ואלה הארצות המכרות אשר לבדו במלחמה ויבאו שרי רומא ויקחו
 מידם עם ועת מדינה ומדינה אשר תחת ממשלת מלכותי ולשרי יודא * וכל מלך וכל שר מכל
 פשות מצוה המלך או המלך או השר ההוא יהרג במלך וארצו תעזב שממה מכלי יושב ארס
 ובהמה * בימים ההם כל מלכיהם הגוים שהיו באים לפני הקיסר לדבר לו מחק הקסריות הים
 כי ידברו עומדים ולא ישבו * והמלכים אשר שלח את הורקנוס יצטו עם יוליאוס הקיסר בחקם
 מושבו לפני כל מלכיהם הגוים אשר באו או אל יוליאוס ומלכיהם הגוים כלם היו מדברים עמו
 בעמדם על רגליהם רק מלכיהם הורקנוס הושיב עמו ודברו לו במלכותם בישיבם * וסם יצטו
 עמו כנגדו לרבות במרוצת הכוסים בגלות ובמלחמות החיות הלחמות לפני הקיסר עם בני
 ארס גבורים ערומים גם היו מבישים בכל מלחמת הסיוולא אשר היו עושים לפני הקיסר לשמח
 את נפשו והמה יושבים עמו במושבו בכבוד גדול * ואלה שמות המלכים ששלח הורקנוס אל
 קיסר * בראשם שלח לסימסין בן פאומיוס * ואחריו במדרגה אלכסנדר בן הירדוס ואופוקידוס
 בן פריאס ויבטמן בן מנסי * אמר יוסף הסבן אגרות הרבה כהנתי בספר הרומיים ולא כהנתי
 ארס פה כי פרכה יש לספר בהם :

פרק ששה וארבעים צעת ההיא בהיות יוליאוס קיסר בהשקט ובשלוחה ובהתפללו בהיכל יאביס שבדומא. ויקומו עליו חויבים אשר שנאוהו אשר נשאר ממוהבי פומפיוס ויתקעו בגופו ובצטניו שלבים חניתות יחד ויהרגוהו בתוך ההיכל. ואלה שמות האנשים אשר הרגוהו קאסיוס ובריתו'ס ועממס כ"תגבורים כלם יודעי מלחמה בהנית. ואז ילא קאסיוס ממדינת רומא בחיל כבד מאוד ויבא אל ארץ אסיה וישחיתה. ויסע משם וילך אל ארץ יהודה ויעש את הארץ ע' בכר וזה. וירא אנטיפטר כי מת יוליאוס הקיסר ויבקש לנקוט נקמתו ולהלחם בקאסיוס ולא יכול כי היתה עס קאסיוס יד גדולה וחוקה מכל הגוים. אז חלק אנטיפטר את כל ארץ יהודה לשני בניו להוליא את המס ולתתו לקאסיוס. ויוציא הורדוס את המס אשר נתן לו אביו אשר נגש מארץ יהודה ויביאהו לקאסיוס וימלא בעיניו חן ויאהבו כנשאו. ויקח קאסיוס את הורדוס מארץ יהודה וילך עמו מקדוניה כי היה ירא לשב אל רומא על דבר אשר הרג את יוליאוס הקיסר ואז נטעו שרי יהודה להרוג את אנטיפטר ויקס מלכיה ויבקש לשלוח יד באנטיפטר וידוע הדבר לאנטיפטר ויאסוף את כל גבוריו ואת גדודיו להלחם במלכיה. ויירא מלכיה מאד מפני אנטיפטר וישבע לו מלכיה על הדבר הזה. ויאמן אנטיפטר לדברי מלכיה ויעש עמו שלום. ויקראו שניהם במשחה היין לפני הורקנוס וישכור מלכיה את שר המשקים אשר להורקנוס ויתן לו זהב הרבה ויתן סם המות בכוס לאנטיפטר וישתהו ויהרגהו. וימת אנטיפטר איש גדול וכבד וגבור משועי יהודה ועד כה בא יומו והגיע גבול חייו והיה האבי למנן לעם ישראל ולשרי הקודש בחרבו כל ימיו ואחר כן קבל חלקו וגורלו מהמות. וישמע הורדוס כל אשר עשה מלכיה לאביו ויבא עליו ביד רמה לנקוט נקמת אביו וימנעהו אחיו פסילוס כי אמר סן תהיה מלחמ' גדולה בירושלים על ככה וישפך דם רב בקרב וימותו רבים נקיים. אבל יעלו להתאזר ולהרוג את מלכיה בערמה. וישלח הורדוס לקאסיוס ויודיעהו כל אשר עשה מלכיה לאביו וישלח קאסיוס להורדוס לאמר נקום נקמת אביך מאת מלכיה החוטא לכם. והיה כבואי אל עיר צור יבא הורקנוס ומלכיה אלי. וגם אתה ואחיך תבאו אלי שם וזהו בבואכם אלי שם קומו ותנקמו נקמת אביכם מאת מלכיה ויעש כן הורדוס. והיה בבוא קאסיוס אל עיר צור וילך לו הורקנוס וכל שרי יהודה ועממס מלכיה ופסילוס והורדוס היוו עם קאסיוס. ויפתה מלכיה את פסילוס ואת הורדוס עמו וידבר אליהם בדברים האלה אל תחשבו עלי כי לי יד במות אביכם שבע אני לכם באלהים כי אני נקי מדם אביכם ובעלת מותו לא הייתי. והיה כי נשבע להם ויאמרו לו הבהורים לעיניו אמנם בטהר נטעו להרגו כי ידעו כי בסקר נשבע גס וידעו באמת שמלכיה הרג את אביהם ויהי בהיותם בצור עם הורקנוס ויבואו אל קאסיוס גבורי רומא ויעש להם קאסיוס משתה גדול וגם את הורקנוס ואת אנשיו קרא אל המשתה והוא וישמח עממס ועם גבוריו ויזו קאסיוס לגדודיו לאמר כל אשר יאמר לכם הורדוס שמעו אליו ואל תתמרו את פיו סן תמותו. והיה לאחר המשתה וישכבו משכב האחרים. והיה אחרי משכב האחרים בנשות הלל יבא הורקנוס בעיר אל השער לרוח היום ועמו מלכיה ופסילוס והורדוס ויזו למלכיה וישב לפטיו וגם לפסילו והורדוס זה וישבו לפטיו וירמזו הורדוס אל גבורי הרומיים על מלכיה וידלגו על מלכיה בחרבות שלופות וירימום על ראש ארבעתם כאשר היו יושבים ויהרגו מלכיה לבדו. ואת הורקנוס ואת יתר שריו לא נגעו. ויתבהל הורקנוס ותסר דעתו ממנו כי נבהל וכמעט שכ דעתו אליו וישאל להורדוס מה זה. ועל מה זה יהרג מלכיה ויאמר הורדוס לא ידעתי אבל קאסיוס זה להרגו כפי הנראה. וישן הורקנוס ויאמר אמנם כי אישרע ובלעל היה מלכיה כל ימיו ולא דבר הורקנוס הדברים האלה כי אם מיראה : **פרק שבעה וארבעים** והי אחרי הדברים האלה ויסע וילך קאסיוס מקדוניה לקראת אוקטיאנוס בן אחי יוליאוס קיסר ומרקוס אנטינוס גבור היל ומיוחס ממויחסי רומא הגדולים שבאו מרומא להלחם עם קאסיוס ולנקוט נקמת יוליאוס קיסר ממנו עקב אשר הרגו. ובעת ההיא התגבר מלחמה גדולה בארץ יהודה כי בא פילוס מדמשק בחיל כבד מאד מחיל רומיים לשבול בארץ יהודה. ויאמר פסילוס בן אנטיפטר לפילוס הרומי שוב לך ולך אל דמשק אל המקום אשר הניחך קאסיוס בו כי אין לך חלק ונהלה בארץ יהודה. ולא שמע פילוס אל פסילוס ויתגר בו מלחמה וילחם על פילוס וישלך מחילו רבים הרומים ארלה וכמעט נפל גס פילוס במלחמה ההיא אמנם ברח ומלט אל קריה אחת קטנה וילכוד פסילו את הקריה וילכוד גם את פילוס הי וישלחהו

יוסיפון ב"ק מז

כי צדק לסמו וסחחק לו לבלתי ירנהו. וקאסיאוס נלחם באוקטביאנוס הכהן ואבנאיוס
 נכר הרומיים וכהי ביניהם מלחמה גדולה ועצומה מאד ויפלו ביום ההוא יותר מק' אלף
 אנשים מתים במלחמה ההיא וינס קאסיאוס מפניהם וירדפו אוקטביאנוס ואבנאיוס ויובאו
 וישימוהו. וימלוך אוקטביאנוס לקיסר תחת יוליאנוס הקיסר הראשון כי בן אחיו היה זה
 המלך הנקרא אוקטביאנוס הוא הנקרא שמו עוד אבוסוס על דבר שהוסיף ממשלה על כל
 אשר היו לפניו בהחמחו כי אבוסוס בשון רומי מלך וחסה. וע"כ נקרא כל אחד ממלכי
 רומי אחריו אבוסוס על שם אוקטביאנוס וקיסר על שם יוליאנוס דודו. ויהי כאשר נלחם
 אוקטביאנוס אבוסוס ואבנאיוס את קאסיאוס וביתוס וימשול בארץ מקדון ובצקעה
 סוליסוס אז באו יהודים מארץ חסיה במנחות גדולות להורקנוס מלך יהודה ויגדו לו לאמר
 הנה הקיסר אבוסוס בארץ חסיה. וישלח הורקנוס מלאכים ויבדקו את מלכות ואבנאיוס
 יקרות לאבוסוס ואבנאיוס חזרו להדש הכרית עם אבוסוס כאשר היה בין הורקנוס בין
 יוליאנוס דודו. וישלחו מלח אבוסוס להשיב את השבי אשר שבה קאסיאוס מארץ יהודה
 ולעזוב היהודים היושבים בארץ יון ובארץ חסיה אשר נמכרו בימי קאסיאוס ולשלחם הפשיס
 לבוא אל ירושלים ולשבת בה בהשקט ובשלום. וישמשו אבוסוס ואבנאיוס את כל אשר
 שאל הורקנוס מלך יהודה וישמחו בו מאד וישלחו אליו אגרת. ואלה דברי האגרת אשר שלחו
 אבוסוס ואבנאיוס אל הורקנוס מלך יהודה לאמר. מן אוקטביאנוס אבוסוס הקיסר
 ומרקוס אבנאיוס חזרו אל הורקנוס מלך יהודה בשלום ואמת. ידוע יהיה לכם כי קבלנו
 אגרתכם ומנחתיכם מיד ליסומכוס בן מאסילוס ויוסף בן מניאוס ואלכסנדר בן סודרוס
 מלאכים אשר שלחם אלינו חסיה לברוח ברית עמכם וכהנה כרתנו ברית עמכם בגלגלכם
 כחפכם ושמחתו בשלומכם ובישועתכם ודעו כי עד עתה ללחמנו עם קאסיאוס מלחמות גדולות
 ועלומות אשר הרשיע להרוג יוליאנוס קיסר והשיבונו את רשעתו עליו ונלחמו רשעתו בצקעה
 סוליסוס והרגנו אותו ואת בריתו חזרו. ונמלסה את ארץ חסיה מידו כאשר תנוגט
 המילדת את האשה היולדת מזכריה ביום אשר חלד. וכאשר ימלס הרופא המהיר והידוע וס
 החולה העמיד לחיות ולקום מחליו מכובד חליו. כי נחט שני הרשעים הנזכרים את כל ארץ
 חסיה למרמס כפיס חולות ולא חמלו לא על נקיים ולא על היכל ולא על עיר. ולא שמרו
 שבוטע לאדם אשר נשבעו לו ולא קיימו ברית למי אשר כרתו לו ברית וכהנה עמלם שב בראשם
 ועל קדקדם חמסם ירד וגבאו את עונם. וימליכו ברשע ובעול על ארץ מקדון וארורה אדם
 מקדון אשר קבלה אותם ואשר החביאם ואשר החביאה את רעתם בין עפרה כאשר תחביא
 הזונה הרעה את גלוליה עמה תחת שמלותיה. כי כן החביאה ארץ מקדון בצוכיה את כל רעת
 קאסיאוס וביתוס. ואחם היהודים שמחו וגילו בשלומנו ותבטחו בבריתנו כי אחם אלוהים
 וראשים על כל אנשי שלומנו. ויהיה דים אשר בארץ חסיה שלחו אגרת אל הורקנוס ואל שרי
 יהודה. ואלה דברי האגרת. ידוע יהיה לכם כי נהרגו הרשעים והמשחיתים אשר השחיתו
 אותנו ואת כל הארץ ועתה ישמח המלך הורקנוס וכל עם יהודה ותשמח עיר הקודש ירושלים
 המהוללה וישמחו כהני אלהינו אשר הוא האלה הגדול הגבור והטורא והאדיר הנקרא שמו
 ביהיכל ירושלים. וקחו את המנחה אשר שלחנו אליכם לבדוד אלוהינו והתפללו בעדנו לאסוף
 אלוהינו את פזורינו אליכם והתפללו בעד חיי אדונינו אבוסוס הקיסר מלך רומא ובחיי
 אבנאיוס חזרו וידעו כי שלח אבוסוס קיסר בעלה אבנאיוס חזרו בכל ארצות ממשלתו
 עד מעבר לים הדוד ועד מעבר ארץ בריטאניה ויהיו ארץ ים אוקיאנוס. ויזו את כל מקום
 אשר בו איש או אשה מזרע היהודים בעד או אמה לשנאת חסיהם בלא שדיון במאות הקיסר
 אבוסוס ואבנאיוס חזרו. ובעל העבד עברי או בעל האמה העבריה יפרעו לו מחיר העבד
 או האמה מאולנות הקיסר אבוסוס הנמנאים בכל ארץ אגדף ועתה שיטו ושמחו והללינו
 עם הארץ הקדושה כי הקיסר והצרי אנשי שלומנו. והי אלהי כן וישב אבוסוס הקיסר ויילך
 אל עיר רומא וישב על כסאו ואבנאיוס חזרו ומשכו לא שב עדין אך הוא בפיסיו וישלח
 צד אגרת לשרי חיל רומא היושבים בצור לאמר. מדוע לא הביאות את הארץ אשר לקחתם
 מארץ יהודה בימי קאסיאוס איש בליעל. עתה דעו לכם כי הרב עליכם במהרה את כל
 חשיבו של הארץ אל היהודים אשר הם אנשי שלומנו ותמהרו להשלים עמכם ועל זה לא
 מרקוס אבנאיוס נשבע ולא חמיר. וישמשו השרים את מלח אבנאיוס ויעשו כלם כאשר
 שם. ויהי אמרי ק ויסע אבנאיוס בארם והלך אליו קטאפסרה מלכת מלרים ויחשקה

והעב עמה אנפוניטוס ויאהבה וחס קלעאספסרה חס אנפוניטוס כנפסיס לעשות מהיום ההוא והאלה כרנה כי הפכו כפסיה. ואז באו ק' זקנים מגדולי יהודה אל אנפוניטוס וילשטו חס טורדוס ואח פסילו אחי ויאלמדו לו לאמר. הנה אלה בני אנפוספר לקחו ממלכה מיד הורקנוס בחזקה ולא נשאל הורקנוס בלתי השם כי הם הם המוניאליס והמניאליס וישאל אנפוניטוס את הורקנוס אם אמת הדבר. ויען ה' רקנוס ויאלמד חלילה להם מזה כי הורדוס ופסילו עבדים נאמנים הם לה' ואוהבים אותו הרבה מאד וישמע מאד אנפוניטוס על דברי ה' רקנוס כי אהב את החזורים בעבור אנפוספר אביהם י' אוהב גדול היה אנפוניטוס לאנפוספר אביהם ואיש שלמו. ויהי כזו עוד אנפוניטוס אל מבצר צור אשר על שפת הים ויוסיפו עוד ללכת אליו רבים מגבורי יהודה להשיץ לבחורים הנזכרים ויקלף עליהם אנפוניטוס ויתן מהם ביות האסורים פיו אנשים אשר נעקו על הורדוס ופסילו וגם מן הזועקים על הורדוס ועל פסילו הרב כי נשא פנים להם ויכבדם וינשאים וישלחם וירושלמה כבוד גדול. ויבט אנפוניטוס וילך אל רומא אחרי אשר כבש לכל ארץ ממלכות פרס:

פרק שמונה וארבעים

ויהי אחרי הדברים האלה ויאל אנפוניטוס י' אריסחובלוס מירושלים וימרוד בהורקנוס דידו ויין אל ארץ פרס ויד גדולה עמו משועי יהודה ויין אל פגורוס מלך פרס לאמר. כי יתן לו אף ככרי זכב וחס' נשים מן הנשים השועות והיקרות אשר ביהודה רק חסיה ידו עמו לעזרתו לקחת המלכות יחד הורקנוס ולכדוג את הורדוס ואח פסילו אחיו. וישמע פגורוס אל אנפוניטוס בן אריסחובלוס ויאסוף חיל לרוב חיל פרס ומדי ויבאו בארס וילכדו את הארץ ויכו לכל הדומיים אשר מלאו בה מאנשי אנפוניטוס עד לצא רומא. וישלח פגורוס את שר המשקה אשר לו בחיל כבד לירושלים ועמו אנפוניטוס בן אריסחובלוס. ויאל אותם לאמר מה חששו בנאמנם לירושלים קראו לשלום העיר פרס אשר חבואו העירה ובנאמנם העירר חתנרו מלחמה ותהרגו את הורקנוס ואח פסילו ואתם המלכות לאנפוניטוס בן אריסחובלוס. ויבאו לירושלים שר המשקה אשר למלך פרס ואנפוניטוס בן אריסחובלוס. ויקראו את שלום העיר ואח שלום העם ויבואו העירה ויחברו מלחמה בהורקנוס בחיך העיר. ואז הניב גבורים לשמור מעברי המקומות והורדוס ופסילו אחיו וכל עם הגבורים על החומה לשמור את עליית החומה. ואנשי פרס ואנפוניטוס החלו להכות בעם ולבז את העיר. ויד אליהם הורדוס עם בחוריו מהיכל מלך הורקנוס ויחברו בס מלחמה ברחוב העיר ויבזיחם ויך בהם מכה רבה. וגם פסילו אחי ירד מן החומה ויך את כל העומדים לנגדו ויילחמו שני האחים הורדוס ופסילו באנשי פרס ובאנשי אנפוניטוס ויילחמו ככה ובזכירה וינצחו אותם. ויהי מקץ ז' ימים ויקרא שר המשקה אשר למלך פרס את הורדוס ואח פסילו אחיו. ויאלמרו אליהם עד מהי חסיה המלחמה הזאת בעיר הקודש הדלו לכם מהמלחמה ולכו לקראת פגורוס מלך פרס חזוי והתחברו עמו וחסיה ידו עמכם כי מוצו בהיחזקם אתם אוהביו באשר אתם גבורים מהיות חברי אנפוניטוס אשר אינו שוב דבר לפני גבורתכם. ולא האמין הורקנוס לדבריו אבל הורדוס ופסילו האמינו לו וישעו כאשר דבר להם ויבאו לקראת פגורוס מלך פרס וימלאו אותו בארס דמשק ויקבלם בבוד גדול לעיניהם אבל בסתר יען להפסד וישם עליהם אורבים בלילה לאסור אותם בנחשנים. ויקומו הורדוס ופסילו בלילה והנה אורבים סביבות הבית בכלי מלחמה ולא ידעו כי בעבדם הם עומדים. אז באו אפליאוס וארמיליה משעירי עם ויגדו לו אל פסילו את כל ערמת פגורוס מלך פרס אשר אנפוניטוס הסה את לבו באלף ככרי זכב ואשר דבר לו לחת ח' נשים משועות יהודים ויאלמדו עשירי ארס אל פסילו הנה לך פסיה ערובה בים ללכת לדרכה המלם בה ולך אל ארץ יהודה כי בחוף הים היה פגורוס בימים ההם וימאן פסילו לבדות ולעצוב את הורדוס לבדו. ויבט אל פגורוס מלך פרס ויאלמרו לו השתח. הפרח בריחק שמנו כי עתה ידעו אשר אין אמונה בעם פרס אם אמת אשר שמענו גם ראינו בעינינו על הענה אשר אשר יענה עלינו ואנחנו באנו אליך בבית הבטחה ואמונה. ואם איש מחסר ממון אהב ואין עמך זכב הלא הורקנוס יש לאל ידו לחת לך כפלים ככל אשר דבר לך אנפוניטוס רק אל חסיה ידך באנשים אשר כרתה ברית עמכם. ובשמע פגורוס קן וישבץ ויכחש ויבטיחם בדברים לאמר שמעם עקד וכזב שמעם עלי כי לא חשבתיו זאת ולא עלתה על לבי המשתנה הזאת לעשות את הרעם פגדולה חסא לאמר את אנשי שלמי ולאחרם ויחזקם ויבטיחם בדברים אלה וישיב ימאנו

חסידי פרק מהימים

ויבטחו לבבם. ויהי כשכנסו ויפלו עליהם גדודי פרס פתאים ויחששים ויאבדו כנחשתיים וייקץ פסילי מנחתו והנה ידיו אסורות כבדלו ולא קץ כסילו כה וכה וידלג ויבדק. שני. חכמו ולא יכול כי היו ידיו אסורות ויבא עיניו וירא והנה אכן אחת גדולה וירק אז האכן וידג לבנת על האקן ויפץ את ראשו על האקן ככה המה וימת. ופרס מותו ומד לו אשה על הורדום כי נמלס. וישמח כסילו ויאמר במהתי במהתי כי ידעתי אשר עזבתי גואל דמי ונקם נקמתי וכדברו כדברים האלה וימת ויאסף אל עמיו וישאר הורקנוס אסור בנחשתיים ויקחו אנשינו את הדוד ויקץ את אביו למען לא יבהן עוד כי יהיה בו מוס ויגלה אותו בבית בתוך היהודים. וישמע הורדום את כל אשר עשה מלך פרס לסילו אחיו ולהורקנוס מלך יבודה ויבא אל ירושלים ויקח את אמו ואת חותנתו ואת מרים ארשתו והיא בת אלכסנדר בן אריסטובולוס ואמה אלכסנדרה בת הורקנוס אשר הזכרנו למעלה והעברה יפה תואר ויפת מראה מאלד. וישם הורדום הנשים על הכיסים ועל הכרדים ויאלו מירושלים לילה ועשרת אלפים מגבורי יבודה עמו וישם פניו ארץ אדום. ויהי בדרך ומרדנה הנשים והילדים והתפוך אמו את הכרב אשר לה ותעמוד כי אמרו הנשים נמותה נא בירושלים עיר הקודש ולא נעזב מותה. וישליך הורדום חרבו ויבקש להרוג את נפשי כי ירא לאחור פן יבוא האויבים וישיגו אותה ואת הנשים. ויכזבו בחוריו ויחששו את ידיו ויאמרו הלא חרפה היא זאת לאיש חרם כמוך להרוג את נפשו בלא כבוד. אבל העבורה הנשים לפנינו ואנחנו נעמוד פה עז בא חיל פרס אשר יאלו לרדוף אותנו וידעו את מי הם רודפים. ויהי בלוחם לבדד והעבורה הנשים וילכו אל אדום ויעמוד הורדום וכל אשר עמו כעשרת אלפים איש. ויהי עד כה וכה והנה עליהם שר המשקה אשר למלך פרס ועמו גדודי פרס יד גדולה וחזקה עמו מאלד וילחם בם הורדום הוא ואנשיו ויכוס ויליעוס ארצו ויבדח את שר המשקה וינס לירושלים מפני הורדום. וגם יהודים רבים מאנשי אנשינו כדדו אותו וישיגו וילחמו עמו ויפלו מידו ויכס מכה גדולה מאוד. ובמקום ההוא אשר הכה הורדום את היהודים כנה עיר וסיכל גדול בשנה הראשונה למלכו ויקרא את שם העיר לוי הלא והיא רחוקה מירושלים כ' רים.

פרק תשעה וארבעים

לקראתו ויפץ עמו ויביאו את הנשים במלודת השן לאדום ויחמו בעיר חמים ומים ועצים ואנשי המלחמה והף יוסף אחיו עמהם. וילו ליחד העם לבנת בכל ארץ אדום למלוא להם מחיה ויתן להם דרכמוי וזכר כדי מחסורם והוא עבר במתי מעט לדרכו אל סלע מדברה אל מ'וק מלך הערב כי מלוק היה אוהב להורקנוס ולהורדום מתחיל מ'אוס. ולא זכר עשה מלוק מלך הערב את החסד אשר עשה עמו הורקנוס ויואל מלוק מלך הערב להסגיר את הורדום ביד אנשינום ובלילה ההוא המסיר מפרס רב וימלאו הבורות מים ויחשוב מלוק כי לא יבדת הורדום בגלל המים הכבד אשר המסיר בלילה ההוא. והורדום בדת בלילה ההוא ויהי בבקר ויחפש אחריו מלוק ולא מלאו וילך מאלד. והורדום נסע ובה משם מזרים אל קלעאפסרה מ' כה מזרים ויחבלוהו המלכה בכבוד גדול ותפסק לעשותו שר צבאה. וימאן הורדום כי מהר ללכת אל רומא ותתן המלכה לו עושר גדול ובסיונות לשאת אותו כתימה הוא חילי"א. ויבא הורדום בסיונות וישב למזרים פעמים כי חורף היה ויחחזקו הדוחות עליו. ובס' ס' הג' נחשבה הכוה ויעבור את הים ויבא למחוז בגדול באופרנס"א אשר בקצה ארץ חילי"א. ושם היה פקיד אחד לאנוסמוס קיסר המ' של ברומא ויקבלוהו בכבוד גדול ויתן לו סוסים ואנשים ויוליכוהו לרומא ויין ויבא אל רומא ויתן בניה אנשינום ברומא הוא אוהבו והוא הנקרא עוד מרקוס גבור רומא. ויספר לו את כל אשר קרהו וכי מרד אנשינום על הורקנוס דודו ויאסרוהו בנחשתיים ויקץ את אביו ובלתי היום ככן עוד ותשנה את פסילו אחיו וכי התחבר עם פורוס מלך פרס וימלא את המלכות רומא וישען במלך פרס. ויהי כשמוע אנשינום ואנוסמוס והישי"א אשר ברומא שחללו פגורום מלך פרס ואנשינום מלך יבודה את מלכות רומא. ויועלו וידעו י"א את הדבר בעתהם ויקראו את הירדום וישמו כתר מלכותו בראשו וילו אנוסמוס את העם לתקוע בשופרות. ויתקעו בשופרות ויריעו קול ויריעו הדעות שמה ויאמרו מלך הורדום נבדד. ויבדדו לית עיר הקודש וילאו האנוסמוס ואנשינום והורדום בחכם וישאלו אל בית אנשינום כי ערך להם משה גדול ויקרא האנוסמוס את הישי"א ואת כל זקני רומא ויאמרו עמו וישמתי מאלד על הורדום אשר מלך ויחדו בלית עמו ויכתבו את היום ההוא שםם על בניה הורדום ויכתבו

את הדברים בלתי מחמת וישימו אותם בהיכל המלכות והקשריות אשר צדמי לקרות בה בבית כל הימים ויהי אחרי הדברים האלה ויבאו אנשינו והורדום בספיטת לבא לבתם עם פגורם מלך פרס ועם אנשינו מלך יהודה . ועמם ספיטות ואניות רבות וחיל גדול ואדיר וכבד מאד . וילא אנשינום באנשינום ויעזרם להלחם בפגורם מלך פרס והורדום וילא אל תלמידיהם יהא עמו ועמו חיל רומיים יד גדולה וחזקה עמו ולא היה אנשינום וסלקום בגורי רומיים אשר שלח אבוספוס . בעת ההוא אנשינום וכל חינו חניס על המלך אשר לאדם כי הם היו כל בית הורדום ואלמו וחומתו ואלוהם ויוסף אחיו וילמלו למים אנשי העיר כי אנשינום הרם את כל חומתו והמים באלוהם העירה . וכל אנשי העיר נלחו כבד מהמלחמה וילכו לפתח את העיר ויוסף אחיו הורדום חשב לבדו למלך הערב . ולא אבה לבדו אליו כי שמע אשר נחם מלך הערב על דבר שלא קבל להורדום בבדו מפני אנשינום וימנעו אליהם מלבדו וימכרו לאנשינום כי אלהים נתן מפר על הארץ בלילה ההוא וימלאו את כל הכורות מים וחשבו מלך הערב כי על זה יחדל הורדום מהכרות . ולא ילא הורדום מכו וכל הגדוד אשר שלח אנשינום עם שרי רמי לעזרתו עמו ויבואו אל המלך על מחנה אנשינום וידעו את יוסף אחיו מרס בואם כי המה בלוי . וילא יוסף אחיו מן העיר ויתחבר עמם וילחמו באנשינום ויכו את מחנהו וינס אנשינום אל ירושלים . ויהי אחרי כן וילך הורדום עם סוסיאום להלחם על אנשינום ועמם חיל רומא וכל לבא ארס . ויוגד בדרך לה רדום על אודות יוסף אחיו אשר מה במלחמה כי הרג אותו פס ואלו כל לבא הרומיים אשר ביהודה שאלו מחיה עם הורדום ויבדו את מריהם ויעמוד יוסף אחיו הורדום ולא אבה לנוס וילחם בפסם ויפול יוסף וימת במלחמה ויפלו ביום ההוא מנבא רומא ל"ו אלף אשר הרג פסם ויכרת את ראש יוסף אחיו הורדום וישלח אותו אל ירושלים אל אנשינום מלך ירושלים ויקרה פרוזה אחיו הורדום בהמשים ככרי זהב ויקברו בקברות אבותיו . ויגידו למלך הורדום את הדברים האלה והוא כבד ידע ב"כ את הדברים האלה כי בהלם ראה את כל אשר קרה לאחיו . ויתחבל המלך ויתחבל מעם ולא אחר לעשות נקמה ויעזב את סוסיאום עם כל הנבא ויקה חניס עשר אלף רומיים וכל אלף איש יהודה ויבא בלתינו ויעזר ויעחק משם וילך להלחם על הנבא אשר שלח פסם לקראתם וימלאם בירכתי הגליל וינס מחני היום ועד הערב מכה רבה מאד . ויהי בערב וילך המלך אל כל בחוריו לאכול ולשתות והוא עם אנשי ביתו בלוי אל תוך בית אחד גדול אשר היה פס . ויהי בליל המלך ויפול כחלום כל הבית ההוא על המלך ועל אנשי ביתו ולא מות המלך ולא הופע בפעם לא הוא ולא אחד מאנשי ביתו ועל כן האמינו כל העם כי הוא מלך אהוב לאלהים . וילחמו יוסף הכהן בן גוריון הכהן כי העידו גם כן סופרים אחרים מסופרי הגוים כי המלך הורדום היה אהוב לאלהים . ויהי ממחרת וילא הורדום להלחם על אנשינום ועל פסם העומדים לעזרו במחנה כבד מאד . ויתחבר מלחמה גדולה ביניהם . וינס אנשינום אל ירושלים ופסם עמד עם וילחם בהורדום ויפלו ביום ההוא פגרים רבים ונס פסם גבור ירושלים הוכה והופע במלחמה ההיא . ויכרת פרוזה את ראשו ויביאנו לפני המלך הורדום אחיו וילך המלך ויקברו כי ראש שר נכבד היה והבחרים אשר נסו מהמלחמה בלו ויתחברו בבחי המקום ההוא ולם המלך הורדום ויהרסו את הבתים עליהם וימחו וינקו את נקמת אחיו . ויהי בערב וילך המלך לבדו לאכול ולשתות והוא בא במרחק עם שני נערים קטנים ושם התחברו מגבורי פסם ב' אנשים אשר נסו מהמלחמה והרבתם שלופות בידים ולא נעמו את המלך . וידעו עוד העם כי מן האלהים היה המלך . וינס מהם הורדום וילך אל ירושלים הוא וכל מחנהו עמו ל' אלף משושי יהודה ויבא עוד סוסיאום אליו כי שלח אותו אנשינום לעזרת הורדום ויבא אליו חניס כבד וביד חזקה ועמו חיל רומיים וכל מלכים ממלכי ארס ויחמו על ירושלים בשנת ב' למלכות הורדום אשר הומלך ברומא וילחמו על ירושלים עד תחלת השנה ה' למלכותו ויעשו מלחמות רבות כי פסם היו יולאים עליהם למלחמה ומרים בהם מכה רבה ולא היו יכולים להצריח מעל ירושלים . ופעם היו יולאים וסופרים את הסוללות באש ועשוים נחם ובגבורה מתוך לעיר . ויהי אחרי כן ויתחבר חיל הורדום על חיל אנשינום ויבדו העירה אל תוך החמה כי מחי מעם נשאר עם אנשינום כי נפלו בגבורה במלחמה . ויהי אחרי כן ויחמו בלילה עשרים גבורים מגבורי הורדום וירמו סלמות על החמה ויעלו אנשינום גבורי סוסיאום כי שפרי החמה שכו עינים . ויהי בעלום ויכו את סוסיאום

ישיבון פרק י"ב

וידעו אנשי המלחמה אשר עם הורדוס וישבנו השער ויבנהו אנשי העיר ותלמד ירושלים פיר הקודש ויבאו הורדוס וסוסיאוס העירים ויכו שרי סוסיאוס בלנשי העיר מכה רבה ונשימה מאד ולא חסלו על בשר ועל בהמה ועל זקן ואשה. ויקאפו הורדוס על שרי סוסיאוס ויאמר אל שרי סוסיאוס את כל העם תחלל הרב אני אלה חמלוך. ויהי כשמוע סוסיאוס ויעבר קול לאמר כל הסורג נפש אחת מות יומת. ויכזו שרי סוסיאוס אל הסיכל ויבקשו לפתוח את הסיכל ולנחות קודש הקדשים ולא יכלו כי המלך הורדוס שלף את חרבו ויעמוד לפני שער הסיכל ובחריו עמו ויבדירו בהמנים מלואות את קדש הקדשים כי אמר המלך טוב לנו למות ולא יראו עובדי גלולים כהני ה' וגם את כל שלל העיר הילל. בעת ההוא נתן סוסיאוס אל הסיכל ה' למנחה עפרת זהב גדולה כי ירא מאד פן יקרהו דבר מלח ה' על אשר נלחם בעיר ה' וזאת היא הכרעה שבאה לירושלים עיר הקודש בימי שרי רומיים מרקוס אנטיגנוס אנריס' ובגדירא וגבולם בשנת חמש ושמונים ומאה לאוסטיוס בחודש דל' ביום האוס. ויהי אחרי כן וילך סוסיאוס אל אנטיגנוס למלרים ואנטיגנוס אהר בנחשחים וישלח הורדוס כסף וזהב לרוב אל סוסיאוס להרוג את אנטיגנוס ויבקש להרגו בעלח הורדוס כי ירא הורדוס פן ישוב אליו המלכות עוד ויכבדו. ויהי כאשר נהרג אדם גנוס אז מלך הורדוס לבסח על יהודה:

פרק חמישים ויהי כאשר מלך בכל ארץ נפשו ויכבד את כל היהודים אשר היתה תחילה ידם עליו לעזרתו. ויכבד את הלל הזקן מאד והוא שר הכהנים גם כבד את שמאי תלמידו כי הם היו תחלה בעלה אשר יעלו את העם להמליך את הורדוס כי אמרו הפרושים מאת ה' הוא לא בעביר עון העם וטוב שיתלך פרס שיעלך דם לרוב בקרב ירושלים על כן הורדוס כבד את הפרושים ואת כל אוהביו אבל על אויביו לא חמל כי הרב אותם לפי חרב ולקח את זהבם וכסףם ויאסוף זהב וכסף באוצרותיו לרוב. ועוד נלחם בכל הגוים אשר סביב חיו וינלחם ויקח את זהבם ואת כסףם ויתנם בביתו וישם שומרים בשערים לחפוש כל היוצא מירושלים ולמי שימצא חתו כסף או זהב יקחוהו השומרים ויביאה אל המלך גם את המסים חפשו השומרים פן יסחירו האנשים זהב בעריסותיהם כנשוא אותם אל קברותיהם. וישעשע הורדוס מכל המלכים אשר היו לפניו בבית שני. בימים ההם ובורקטוס בן אלכסנדר מלך יהודה היה בגלות בארץ פרס אשר הגלה אותו אנטיגנוס בן אריסטובולוס אחיו אל פגורוס מלך פרס אזוהו. ויוליכוהו בגלות בחוך המון היהודים היושבים שם ישב בהיכס ויקבלוהו היהודים אשר בעבר הגלה למלך ויכבדוהו כמשיח ה' ולא הסיר דבר מן המלכות אשר מלך בירושלים רק על אשר לא שרת את הסיכל ה'. ויהי כשמו הורקטוס כי מלך הורדוס בן אנטיפטר אזוהו אשר הוא גדלו ויאהבהו כבנו. ויתאו הורקטוס לבא לירושלים כי אחזרו תאוה גדולה אל מקדש ה'. וישמע הורדוס כי הורקטוס בכבוד גדול בבבל ויירא מאד פן יבא בעלייתו ותשב אליו ממלכת יהודה. וישלח מלכים למלך פרס לאמר: הורקטוס אשר הוא עמך בארץ הוא גדלו והוא חשב בעיני כלבי והוא חסיד והוא חיוס בגלות אשר הגלה אותו אנטיגנוס בן אריסטובולוס אחיו עם המלך פגורוס אשר מלך לפניך בשפר. ועתה כי המלכותי אני ביהודה וזהני את חסדו ואת טובתו ששעה עמי והנני שולח לך מנחה כסף וזהב ואל תמנעוהו מבא אלי. ובא יבוא אלי כי כבד אכבדו ואשלם לו במולו ואנמלהו טובות אשר עשה עמי ועם אפי. ואם לא תאבה לפתור דע כי מלחמות רבות עליך מנצח יהודים ורומיים. ויהי כשמוע בן מלך פרס וישלח אל הורקטוס בגלה לאמר את אהבת ללכת לירושלים אן אני מונעך אבל חיצעך שלא תלך ותשאר מפני הורדוס כי את דמים הוא פן ישחית את שיתך. ולא אבה הורקטוס לשמוע לו וילך הורקטוס אל ירושלים. ואלא הורדוס לקראתו את וכל שרי חתו ויחבדו ויעסקו ויביאיו אל ביתו ויכבדו מאד נשיני הכל ויעש לפניו חמד משחה ויקראוהו אבי לעזי. כל העם ובכמר טוב לקחה את פשו וישיב אלכסנדרה בת הורקטוס אל מרימי היא מרימי אשת הורדוס בת אלכסנדרה אשר ירדה לאכסנדר בן אריסטובולוס את הורקטוס אביה. ותאמר אלכסנדרה אל הורקטוס אביה כשמך לך אבי מפני הורדוס כי לא יעשה לך כל זה רק להרגך. אבל שמע בקולי ולך זכרה לך אל מלוק מלך הערב בחרב את שיתך את דמים הזה. ולא אבה הורקטוס אביה לשמוע לה ותפטר לה מאד ותזקקו ויקראו את רוססיאוס והוא אחד משועי יהודה ויהמיעו בו ויגלו לו את הסוד כי היה רוססיאוס משועי יהודה והוא היה אויב להורדוס על שר שגד את אמו ולק גלו לו את הסוד ויתנו לו שוחד. ויכתוב הורקטוס כתב אל מלוק

מלך הכהן לשלוח אליו מלוק חמשים וסוסים בסחר ולעמוד במקום אחד הסוחר לשלוח את הורקנוס אל מלוק מלך הערב לבדוהו מפני הורדוס. ויהי כאשר קבל רימסיוסוס האגרה הזאת בידו ומלא עליה להיוותו אהוב למלך הורדוס ויקן את האגרה ביד הורדוס כאשר היה חתום בחוזה הורקנוס ויגלה לו את כל הסוד אשר דבר לו הורקנוס ואלכסנדרה בנו. ויהי כאשר קבל המלך את האגרה מיד רימסיוסוס ויהלל אותו ויבשרהו ויכבדהו ויקן לו מנחה גדולה זהב וכסף ויאמר אליו המלך לך לדרכך למקום אשר שלחך הורקנוס וקח האגרה בידך אשר נתן לך הורקנוס חתומה בחותמו וכאשר תקבל תשיבנה האגרה אשר יתן לך מלוק מלך הערב הציגה אליו ואת האנשים ואת הסוסים אשר ישלח לשאת עליהם את הורקנוס הראש אליו ואלכסד. ויעש רימסיוסוס ככל אשר דבר לו המלך וילך אל מלוק מלך הערב וישב אל הורדוס המלך ויקן לו את האגרה אשר שלח מלוק אל הורקנוס לבא אליו ויקבל המלך את האגרה וישלח גדודים אל הגם הסוחר וילכוד את האנשים והסוסים אשר שלח מלך הערב לשאת את הורקנוס. וישלח המלך אל ע' הזקנים לאמר אכפו למעמדם ויהי בו כל חכמי הסנהדרין כי דבר משפט סתם לי אליהם עם אחד מגדולי העם. ויתקבלו כל חכמי הסנהדרין במקום המושב אשר לסנהדרין וידעו את המלך לאמר הנו כלנו יחד במושב המשפט וילך המלך אל מושב הסנהדרין והורקנוס עמו. ויהי כי היו כלם עם ואיש לא ידע את לב המלך וגם הורקנוס לא חשב כי הקיבוץ למשפט בגללו. ויאמר המלך לפני כל הסנהדרין אשאלך והודיעני הורקנוס אם יש בריה בידך ובין מלך הערב ואם שלחה אליו שליח לפניהם בוסים במקום ידוע להלויך אליו. ויאמר הורקנוס הין בריתי ביי ובינו ולא שלחתי אליו שליח ולא בא אלי אגרת. ויוציא המלך את רימסיוסוס השליח ואת האגרה ואנשי מלוק אשר נלד ואת הסוסים ויראם לפני הע' זקנים. ויאמר אליהם פספסו נא החכמים הים משפט מ' לאיש הזה כי יתרוש מלך רעה והוא יושב לבכה חמו. ויעשוהו לאמר יש ויש עשה בו כדרכך. וילך לאחד מגבוריו להסיר את ראש הורקנוס מעליו ויכרו הגבור ויחז את ראשו וימח הורקנוס איש לדיק וזקן ומעורו במלכותו לא עשה רעה לאדם ויעברו עליו כרית ותלוחו רבות מעשריו מיום אשר מהה חמו ויקבל הוא את המלכות. וימלך אז ג' חדשים וילחם אז אריסטובולוס אחיו עמו ויקח מידו את המלכה בחזקה ולקן שנים הושב עוד במלכותו וימלך על ישראל מ' שנה. ואחר כן נלחם בו אנטיגנוס בן אחיו וילכדהו ויקנן את אחיו נבלתי היות כהן לעולם ויכלהו כשדמיה. ולקן ג' שנים מלך סורוס אשר הוא גדול בעם צנו ויהרגהו וישלם רעה חמה מזה עקב אשר הליו הוא משפט מוח בהרגו את חזקיהו. ולא ומלא כל ימי הורקנוס כי עשה רע בעיני ה' רק כי החניף את הורדוס בשפטו דם נקי כי הרג לחזקיהו וימלא את נפשו ממוה וה' הביאו בידו ויעש בו הוא דבר שגמלי ומשפטי:

פרק אחד וחמשים ויהי אחרי הדברים האלה ותחשכנה השמים מרומי אשם הורדוס ואלכסנדרה הגה ותחשכנה על הורדוס ותשאלנה

איתו מאד על אשר הרג הורקנוס הזקן אביהם. והמלך הורדוס וקן את הכהונה לאחד מן הכהנים גבורים כי לא היה מורע השמונאים ושמו חננאל. ותשלח אלכסנדרה אל קלעאפסרה מלכת מצרים רעוהה אשה אנטונינוס גבור רומי להחזיק לפני אישה אנטונינוס לשלוח אל הורדוס מלאכים ולאות לו לקחת את הכהונה מאת חננאל ולתת אותה לאריסטובולוס בנה. ואריסטובולוס בנה היה בן ע"ו שנה יפה תואר ויפה מראה ובימיו לא מנחם המורו בימיו במראהו ובחארו והוא אחי מרמי המלכה אשה הורדוס המלך וכן אלכסנדרה אשר ילדה לאלכסנדר בן אריסטובולוס. ותעש המלכה קלעאפסרה כדבר המלכה ואלכסנדרה רעוהה וסתתק אל אנטונינוס בעליה לשלוח מלאכים אל הורדוס ולאותו לקחת את הכהונה מאת חננאל ולתת אותה לאריסטובולוס הנער להיות כהן גדול. וישלח אנטונינוס אחד גשריו ושמו יוליאוס ירושלמימה להלות זה פני הורדוס המלך לעשות רצו, אשתו קלעאפסרה ורצו אלכסנדרה חתונה. והמלך הורדוס הוציא את חננאל מכהונה גדולה ויתנה לארשים ביום אחי אשתו והוא נער בן ע"ו. ומתחלה חוק הסוחר בכהונה גדולה היה לפתח הכהן הגדול עד יום מותו אבל ארטימיוסוס אפיפאנוס היה הראשון אשר חלל הכהונה בהוציאו את הכהן הגדול אשר היה בימיו ויעמד במקומו את חניניה והשני המהלל הוא אריסטובולוס אשר הסיר את אחיו הורקנוס והשלישי שלח ידו להעביר כהן גדול ולהשם אתה תחתיו זה הורדוס המלך אשר המלך את חננאל מן הכהנה הגדולה ויתנה לאחי אשתו ארטימיוסוס ואחיה הורדוס

המלך לא עשה זה לחלל הכהונה רק למעט את הנער מתעבות אנטונינוס גבור רומא אשר היה מבקש לחטבו. גם עשה זה בגלל המריבות שהיו בביתו עליו מאשתו וחזנתו. וכדי להשלים את מחלוקת ביתו עשה זה. ועם כל זה כי עשה את המעשה הזה לא נח בביתו ולא שקט כי שנאוהו חזלתו ואשתו על אשר הרג הזקן הורקנוס אביהם. ויאלה הורדוס ממקום מושב המלוכה כי קראו אחד ממגלי הסודות המחפשים שהיו לו ויורהו לשמור את חזנתו כי חורשת עליו רעות בסתר פן תגרה עליו את העם וישם המלך בלבו את הדבר הזה וילך לשמור את אלכסנדרה. ויהי אחרי כן ותשלח אלכסנדרה אל קלפאטרה לברוח אליה מפני הורדוס המלך לבא למארים. ותעש לה אלכסנדרה שתי תיבות כדמות תיבות המתים היוזאים מירושלים ללכת להקבר בחברין או במקום אחר. ותשכב היא בתיבה אחת וכנה בתיבה אחרת ותמהר להזיף אותם מירושלים ולהוליכם בה עד ים יפו מקום אשר שלהק קלפאטרה את הספינות אשר אתה לשאת את אלכסנדרה ואת בנה ולהביאם אליה. וילך סביון והוא אחד מיועצי אלכסנדרה ויספר הדבר אל המלך. ויאמר המלך אליו לאמר שאלו התיבות אשר בתוכם אלכסנדרה וכנה כאשר דברה לכם היא. ויהי כשאלכם אותם הביאים לפני ואתפסם בתוך התיבות. ויעשו הנושאים כן כאשר צוה סביון ויביאו את התיבות לפני המלך ויפתה את התיבות והנה אלכסנדרה וכנה בתוכם ויאמר המלך אל אלכסנדרה מה תאמרי כי יהיה משפטך היום הזה עד מתי לא תבואי לעשות כדברים האלה וגם על בנה גער ועליה גער עוד ויזכיהם כדברים ויסלה להם המלך גם העון הזה בגלל מרימי אשתו. ויהי מקץ שנה אחת בחג הטיבות ויעל אריסטובולוס הכהן הגדול על המזבח להקטיר בגדי שרד אשר לכהן גדול כעבודתו וירא העם את הבחור עומד על עומדו ואפוד כמדיו הגור בו והוא בתארו ופיוסיו ודמותו כמלאך אלהים. וישמח העם שמהם גדולה עד אשר כבו מרוב השמחה ויזכרו את ה' ואת הכהן הגדול. ויחרד המלך מאד ויאמר בלבו אם לא אסיר את הנער הזה מלפני מהרה תשוב אליו המלכות כי לב כל ישראל עליו להמליכו. ויהי אחרי ההג ויאל המלך מירושלים הוא וכל ביתו וילך ביריחו היא העיר הגדולה מקום אשר שם עץ האפרסמון הוא בלסמאן והוא העץ אשר ממנו יאל השמן הטוב אשר על שמו נקראת העיר עיר יריחו על דבר הריה וגם נקרא כן על שם הירח אשר הודענו למעלה. ויהי בלכת המלך שם ואיש לא ידע את לבבו ויעש משתה גדול לכל השרים הבאים עמו שם וישב המלך במשתה. ויאמר המלך אל אריסטובולוס הכהן הגדול שב אתנו וישב הכהן אל המלך וכל שריו ועבדיו וישבו לפניו ואיש לפי כבודו ומעלתו וישמח המלך הוא וכל שריו ועבדיו במשתה ההוא מאד מאד. ויהי אחרי המשתה לאחר הצהריים ויאל המלך והכהן הגדול הבחור ושרי המלך אל הננות ואל מעינות המים לראת איך ישובו במים הבחורים עבדי המלך כי הם בריכות מים גדולות ועמוקות מאד אשר תמלאנה מימי המעינות. ויעמוד המלך על בריכה אחת עמוקה וירא את עבדיו השטים במים ומשחקים ומתגברים דרך צחק והחול להטביע איש את רגליו במים. ויקראו הבחורים אל אריסטובולוס בעצת המלך ויאמרו לו רד נא אלינו לשוט ולשחק אתנו במים. ויאמר אריסטובולוס אל המלך ארדה נא ואשוט במים עם הבחורים ואשחק עמם. ויאמר המלך למה זה תרד אתה מה נאה לכהן גדול להתערב עם משחקים ומהתלים ויפטר בו הנער כי הנערות היה גובר בו על כבוד הכהונה ויאמר לנולך ארד ויהי מה. ויאמר לו המלך עשה כחשך. וירד הנער לשוט במים עם הבחורים וילך המלך ויבא הביתה כי ידע אשר עלתו תקום ועבדי המלך שחקו במים עם אריסטובולוס עד פנות היום ויטביעו את אריסטובולוס במים עד אשר המיתוהו בעצת המלך וישמע העם כי מת אריסטובולוס וישאו את קולם ויבכו וגם כל שרי המלך ועבדיו כבו ותאטקנה הנשים אלכסנדרה ומרימי ותשאנה קלן ותכבינה. ותאמר המלכה מרימי אל המלך באוני כל העם ראו הבוגד ואיש הדמים איכה נשארתי בדר מכל משפחתי ולא די לך כי הרבת את הורקנוס המלך הצדיק ולקחת את הממלכה בחרבך ולא חמלת על שיבת אמי אבל גם הילד אחי הרגת ולא חמלת אליו הנני שוממה מכל משפחתי ואתה הבוגד שמה. ותאטק ותכבה המלכה לעיני כל העם מאד וגם המלך הורדוס ככה כי נכמרו רחמיו על נרת אשתו וגם בזכרו יופי הנער וידוס כאבן ולא ענה דבר וידעו כל העם כי מאתו היתה זה המיתה לאריסטובולוס הבחור ויעש משתה גדול וכבוד בקברו ויקברו כקבור את המלכים. ואלכסנדרה אם הבחור כקשה להמית את נפשה ואמנם בחרה בחיים למען חמלא עליה נעשות

יסיפון פרק נא נב נג

לעשות נקמה בהורדוס. ומהיום ההוא והלאה לא דברה מרימי המלכה עם קשרון חס המלך ועם שלומית אחותו משפחה אחת ותקלל אותן תמיד ותחרפנה ותחרף גם את משפחתה באמרה כי משפחת אס המלך מעורבת ואינה משפחה ידועה. וקשרון אס המלך הגידה למלך את דברי אשתו ולא האזין לה המלך לדבריה ולא הוכיח את מרימי אשתו על ככה תאבדנה אותה כי ביותר אהב אותה והוא ג"כ כפה בהעבדה ותחרף ותקלל עוד את משפחת המלך:

פרק שנים וחמישים

בעת היותו החשורו מלחמות בחרס ובפרס כן פשעו במלכות רומי והיה זה כי לחן אותם מרקוס אנטיוניוס בנור רומא היושב במצרים ויחנם במתנה אל קלעאפסרה אשתו והיה כל אשר חאמר קלעאפסרה לאנטיוניוס היה עושה רצונה ותסיתו על המלכים האלה לקחת את ארנס לתחת לה ולקחת את ספס וזהבס לתחת לה וכן עשה. ויהרגו מלכים אדירים בגללה ויהן לה ספס וזהבס וכל אשר להם ותסיתו עוד להרגו את מלך יהודה ואת מלך הערב ולתת לה את ארנס ואח גליל. ובדבר הזה לא פשעו אלא אנטיוניוס כי פנה דעמו אליו כאשר תשוב דעת המעונש אליו בהתרגלו מהליו ויאמר אנטיוניוס אליו לא יב הדבר להרגו מלכים גדולים האלה כי לא נוכל על זה במצפס אס לא בשפיכות דמים רבים בחזקה ממני ומהם. כי הורדוס מלך יהודה אהבי הוא ובעלת אגוסטוס הקיסר ויש שי רומא ורועים הומלך ולא נאה לעשות כן ולהפר ברית גם כי הוא מלך מיוחס אשר הוא יהודי מעם הכבוד והמלכות אבל מלך הערב אס א כל בו אעשה כרצוני. ועל מלך הערב לא חמל אנטיוניוס ויהרגו ויהן את שיליו ואת כל ארצו אל קלעאפסרה אשתו ויהרגו עוד מלכים אחרים רבים ויהן לה את שילס ואת ארנס. ויהי אחרי הדברים האלה וקלעאפסרה המתו בדברים לאנטיוניוס להלחם עם אוקטביאנוס אגוסטוס הומלך ברומא ומושל לעבר מארץ הודו ועד כרפאטיה אשר על ים אוקיאנוס בנערב. ויערך אנטיוניוס חיליו להלחם עמו בפניה פביעית לאגליפארוס וקבן חיל כבד ואדיר ועלם מאד כי שמע לדברי קלעאפסרה אשתו ויבקש מאת הורדוס ללכת אצלו. והמלך הורדוס קבן חיל לרוב חיל יהודה וכל הגוים אשר כבש ביד רמה וחזקה מאד. וגם מלך מצרים הרבה חיות רבות לעזרת אנטיוניוס ללכת עמו כחימה ולהלחם באוקטביאנוס אגוסטוס. ויהי כבוא הורדוס מצרימה ויאמר לו אנטיוניוס לא תבא אצלי עמנו פן יפסדו כל הממלכות בלכתי כחימה להלחם באגוסטוס. אבל סוב אשר תהיה לנו לעזרה בעצמך זה ולך להטות את מלך הערב כי אז פשע ברומא מלך הערב. ויהי כשמוע הורדוס את הדברים האלה וישמח בלבו מאד ויאסוף פרשים וילך אל ארץ הערב וישחיתה בחרב ובאש. ותשלח קלעאפסרה את אנטיאנוס בר לבאה לעזרת הורדוס. והאמר אליו בסתר חזי עתה עם מלך הערב והיה קרבתם אל המלמה עמוד מאחור למחנה היהודים והסם מאחור ומלך הערב יכס מלפנים ויבואו היהודים בתוך אלה מזה ואלה מזה ויפלו בגורי יהודה שם עם הורדוס מלכם ואקח את ארץ יהודה ואמלך עליה. ועל הורדוס לארץ הערב ועמו אנטיאנוס הרומי בר לבא קלעאפסרה. וישלח אנטיאנוס בסתר את דברי המלכה קלעאפסרה למלך הערב. ויבא מלך ערב לקראתם בשם עלום מאד ויעמוד המלך במחנה ירושלים וישלח את לבא יהודה ראשונה לקראת מלך הערב ותחבר ביניהם מלחמה גדולה מאד ויגברו היהודים בחילת המלחמה ויכו בערב מכה רבה וינסו בגורי הערב מפניהם. ויך אנטיאנוס את זנבות מחנה היהודים מאחור ויזנבם כאשר נחתה אליו המלכה קלעאפסרה ויפנו היהודים ויבואו והסו להם המלחמה פנים ואחור ויסבו פניהם להלחם באנטיאנוס ובמנצחים מאחור ובערב מלפנים ויבאו היהודים בתוך הערביים ובתוך המצריים וילחמו עם מלך הערב ועם אנטיאנוס אלה מזה ואלה מזה והיהודים בתוך וחי שם מפלה גדולה ליהודים ויפלו רבים במלחמה ההיא. וימחר המלך הורדוס ויבא מהאהל במחנהו בסוסיו וברכבו ויך את רגל אנס אנס מזה וינס אנטיאנוס משניו. וגם את חיל הערב הכה מכה גדולה וסלה מהעונש פגרים רבים ארצה וירדפם וינסו ממצריהם וישב ירושלים:

פרק שלשה וחמישים

ויהי בימים ההם ותרעש כל ארץ יהודה ויהי רעש גדול ואדיר אשר לא היה כמוהו בה מימי עוזיה מלך יהודה ועד היום ההוא וימותו רבים בארץ יהודה ממפלת הערים והבתים ומהפחד. גם מקנה רב מחו בימים ההם ברעש ההוא וגם אנשים וגוים וקץ מחו בירושלים כעשרת אלפים נפש מלבד אשר מתו בערי יהודה. ויבטל המלך הורדוס וכל עם יהודה ויבדל לב המלך ולב העם

חסיפון פרק נג

מחד ויפלתו מלכיהם אל הגוים אשר סביבותיהם ויעשו עמיהם פלוג מחצית . ויפלתו הודות
מלכיהם למלך הערב לעשות עמו שלום ויחפזו מלך הערב את מלכיהם הירדוס וישחשבו
מחזק לעיר הנקרא סלע מדברה עיר מלכותו . ויאסוף את כל חילו חיל הערב גדול וגוים
אחרים ברבר"י ועם רב כחול אשר על שפת הים לרוב ויועץ לבא בחרץ יהודה ולהשחית
כי פגע כי אבד ברעם כל גאון יהודה . וישמע המלך הירדוס כי שחם מלך הערב את
מלכיו וישמענו לבו מהד ויקרא לשויו ואל גבוריו ואל כל העם וידבר באזניהם בדברים
האלה . שמועו קדושי השם אחי ורעי את אשר אני דובר באזניהם היום . ידעתי כי אלה
גדולה בזה אלינו בשנה הזאת ועל כן יראתי לדבר באזניהם דבר מאשר אדבר היום א
יהיו לכם דברי לדברי שלאה וסודת כי מרי נפש אחס וקורה נפשיכם בעמל המלחמה
לשמוע את עם ה' ואת ארצו אבל לא תכל לסבול מלומד לכם את דברי חוגתי ומלהגיד
לכם את עצבון לבי . ועתה שמו והסו אזניהם עם לבבכם לאמרי פי והשר אתו דבר
על היום יגיד אלי את דברו וכי יבא דברו מיושר בעלז כלנו וכדלנו וכי לא יהיה דברו
דבר עלה והשיבונו אליו תשובה על דברו כמשפט עד וסיר מלבו את מהשכחו ויהסך לבנו
אל הענה הכונה . אחס ידעתם כי כחסורים וכבני חסירים נלחמו עם הגוים עד עתה
להראות כחם וגבורתם ולשלוט שלל ולבז בז ופעם נלחמו ופעם נפלטו ופעם קמנו ונחשוד
בדרך כל גדודי העולם . אף כי אנחנו נהיות עזרת אליהם אתנו הגוים הנלחמים עמנו
ברעו ונפלו ואנחנו קמנו ונחשוד ונלחמו ולקחנו את ארצם ואת רכושם . ועתה הגם
הערביים האלה המהגרים בנו וסופמים אותם משמחת דוע לב ומרמה בלבם . והאלהים
בןך את עוונם ויגל את דוע לבבם אלינו ובאנו בסודם לדעת מרמחם כי הרגו מלכינו
אשר ש'חמוס אליהם על דבר שלום וישפכו דם נפשות נקיים על לא חטא נכפיהם ולולי הים
רצונם להודות לשלומם עמנו מדוע יהרגו מלכינו ואיה נמלא בעולם אומה תהרגו מלכיהם
אשר ישולחו אליה אף כי יבאו אליה בדברי נאלי וכעס והפרת ברית . אף כי אלה המלכיהם
אשר הלכו אליהם בדברי שלום וקיום ברית . וכי תאמרו אלי לא פשעה בזה אומות הערב
דק מלכה כי המלך בכל אומה יעשה כרצונו . הגם אחת תאמרו כי כל מלך יעשה בעמו
כלצו וכנסו . אבל באמונה הגד הוגד לי על פי אחי הערב נאמנים כי בעלז כל יועצי
ממלכת הערב שחם מלך הערב את מלכינו כי אמרו לו עתה כי יבקשו עם יהודה שלום
מעמך לא נשאר להם גבורה ולכן השמר לך סן תשלים עמיהם אמנם תחזור והתגבר
להשמידם ולהשחיתם כי עתה נפל גאונם ולא יעמדו לפניך ואם אחת עתה תעזבם ולא
תשמידם לימים גברו ויסי לך לשכים ולזנינם . ועתה חזקו ואמנו וקוינו ונא על הערביים
האלה להלחם לנקות נקמת מלכינו אשר שלחם האלהים על ידינו במדרש שלום וברית וסם
שפרו דמם על לא חטא . ונמחר לעשות זה וללחם למלחמה למען תלים את רצון ה' והוא
יעזרו פרס יעשה הוא נקמה בנו בדבר או בשנה אחרת מהשחית כי אתו סבות להשחית ים
באשר אתו סבות לשלום ואמונה וגם לנקום נקמת דם המלכיהם אשר שלחו הגם ה' אליהם
ישלח מלאכו לפניהם וילחם מלחמותיו ויעזרו לנקום נקמת דם מלכינו השפוך ולהשמיד
את אויבינו מפניהם . ואחם חבדי ורעי את חמלא בדברי מתוס עשו כעצתי ואם ים אחם
עתה נכונה מואת הבו אותה ונשמענה . ואחם שלום . ויהי כשמוע היהודים את הדברים
האלה ויחשורו כולם למלחמה ויאמר אל המלך כלם סה אחד זאת הענה היעוצה אשר
יעצת היא ענת ה' ואין עוד ענה אחרים . וירא הירדוס המלך את לב העם והנה הם כלם
באיה אחד להלחם בערב ויהלל את ה' ככה ויעל עולות שלמים לה' אליהם . ויאם q את
חילו ויעבור את הירדן ועמו פרשים רבים ויד חזקה ועל מה מהד חיל יהודה ובעינין כלם
גבורים אשר לא יסובו פניהם מכל טי . וילך ארצה ערב וילך מלך הערב לקראתו ועמו חיל
כבד מאד כחול אשר על שפת הים ויערכו מלחמה היהודים עם הערביים ויפלו במלחמה
בראשונה חמשה אלפים איש . ויחזק עוד מעמד המלחמה וילחמו עוד עמיהם ויפלו עוד
בהערביים ארבעת אלפים איש וינצחו הערביים פני היהודים וירדפוסו היהודים עד מקום
תחומם . ויבאו הערביים במקום תחומם והערביים נלחמו זה בזה בחזק מחניהם לאמר
כי אלהים הוא הנלחם עמכם כמשפט כי הרגו את מלכיהם יהודה אשר באו על מדרש שלום
גל לא חטא נכפיהם . וישם המלך הירדוס את מחנה היהודים לפני מחנה הערביים ולא
יבאו אחם ללחם מהממה ולקחת מים . ויפלתו מנחם אל המלך הירדוס עם מלכיהם לחדת

11

יוסיפון פרק נד

ויסם אותה בידו ברחלס הורדוס המלך ויוסף לו מלכות וממשלה כסלים על אשר היה לו יליד
 אשר הורדוס עד ארץ מזרים ויוסף אגוסטוס אח כל המלכות והממשלה אשר נתן אגוסטוס
 אל קלעאספרה ויתנם להורדוס וימלך שם אגוסטוס את הורדוס ויתן לו עוד ד' מאות גבורים
 במנינים הגוי הנקראים גל"ס ויבדדוהו מאד. וישב הורדוס אל ירושלים וימלא את כל ביתו
 בבהלים כי יוסף ושמו איש ירי אשכ פקד אותם המלך לשמור את מרימי אשתו גלו את מסחורי
 המלך ואת ס דותיו אשר זה להם להרדג את מרימי אשתו כי ישמעו אשר יקראו אסון ולא
 ישמח בה זולתו אחרי מותו. ויהי כשמוע האשה זאת ותחננה מאד וכאשר דבר אליה המלך
 חמיד והגיד לה את כל היקר והגדולה אשר היתה לו לא שמחה ולא האזינה אל דבריו רק
 קללה אותו ואת משפחתו וירא הורדוס את שנאת אשתו ויזל לו מאד על ככה כי אהבה המלך
 מאד. ויהי היום והיה מריבה בין שלומית אחות המלך אשת יוסף ובין המלכה מרימי.
 ותקראף המלכה על שלומית ותחרפה ותחרף את משפחתה. ותלך שלומית בשקר ותלשן את
 המלכה אל המלך לאמר דע כי בהיותך עם אגוסטוס שכב יוסף בעלי עם מרימי המלכה ואתה
 רחם מה תעשה. ולא האמין המלך לדבריה כי ידע את אשתו לנעמה מתחול שלום. אבל
 בגלל השנאה אשר היתה שנאה אותה כמעט שם המלך את הדברים האלה אל לבו. ויקרא
 המלך את אשתו וישאלה ויאמר לה אמרי נא לי מה הפנאה הזאת אשר תשנאי אותו מחדש
 חסם ולא אהבתינו כחמול שלמים ואני אהבך מכל הנשים. והניי נשבע לך אשר מיום אשר
 באתי אליך לא באה אלי תלוי מאשה זולתך ואין אחי אהבה אשה כי אם אהבתך ולא חלה
 אשה כי אם חתך. ותען אלין מרימי ותאמר לו אם אהבתינו כאשר דברת לא היית לי חייב
 כאשר שמעתי. מי שמע כזאת ומי ראה כאלה להיות אדם אהב לאדם חברו והורגו אשר
 אהבת אל יוסף להרגני ביום אשר הלכתי אל אגוסטוס קיסר רומא. ויהי כשמוע המלך את
 דברי המלכה ויחרד חרדה גדולה עד מאד ולא פנה לחקקה ולנשקה בפעם בפעם ויאמץ
 ויאמר בלבו אמנם אמת הדבר אשר שמעתי הנה האות עלי כי לא בלה יוסף את סודי
 אליה כי אם שכב עמה. ויאל המלך מבית המלכה וישכב בבית אחר. וחרא שלומית אחרת
 המלך כי האמין המלך לדבריה אשר אהבה לו מאשתו. ותקח אחד מסריסי המלך מן המשקים
 אותו ותתן לו שחד כסף וזהב וסם המות בידו ותאמר אליו קח בידך את הסם הזה והלכה
 אל המלך ואמרת אליו מרימי אשתך נתנה לי כסף וזהב ונתנה לי את הסם הזה ותאמר אלי לך
 והשקה המלך את המסקה הזה למען יאהבני כי משקה אהבה הוא ואולי ישוב דעת המלך
 אלי כדראשונה ואני אשיב לך. וישם הסרים ככל אשר נותנה עליו שלומית. ויאמר עוד הסרים
 אל המלך ואני אמרתי אלי הוא משקה רע ולא אביתי להשקותו למלך. ויחרד המלך על
 ככה ויאמר לסרים ואיה המשקה הביאו לי. ויביאוהו לפניו וינתנו לאיש אחד היה עליו
 משפס מות וישת ממנו וימת מיד. ויל המלך ללכוד את מרימי ואת יוסף ואת שומי איש יורי
 וילכדם. וילכוד גם סרים אחד אשר מסריסי מרימי וילי לסור בסיסורים גדולים ובחוסר
 כלעים רעים למען יודה על דבר המשקה ולא הודה מאומה כי שקר היה מאת שלומית.
 חמוס הודה כי אשתו שנאתו על הדבר אשר דברו לה יוסף ושמיו לפניו המגלים סוד המלך
 למען ימלא חן בעיניה אם יתאלמו אסון בלכתו אל אגוסטוס כי חסו שהיא ימיתהו. ויל
 המלך הורדוס מיד ויהרגו את יוסף בעל אחותו ואת שומי יורי. ואת מרימי המלכה צוה
 המלך לשמרה במשמר עד האסף קצי הסנהדרין אשר היו בימים ההם להעמידה לפניו
 במשפט החרה. ותחבר שלומית ויוענייה אשר היו יועני רשע ויאמרו אל המלך ידוע יהיה
 לך כי אם תחיה מר מי עוד יום ח' עתה יקשרו עליך העם כי יאספו משרתי המלכה מכל
 המקומות ולא יתנוך להמיתה אם לא בבהלים ומלחמה ואם עתה המיתה הנה היא תמות בלא
 בהלים ומלחמה ולא יעלה על לב איש לקום ולבקש נקמה ממנה. ויאמר המלך הנה היא
 במשמר עשו בה כרצונכם. ויוציאוהו מהמשמר ויוליכוהו לילה מחוץ לעיר להמיתה.
 ואלכסדרה אמה ידעה הדבר ותאל ותעק ותקרא אל שלומית ותאמר אליה כדברים האלה.
 לאי סוררת אשר סוררת בחיפך ותמותי אותו בכזיב ובזונך ותקלל בקול רם לאמר החשיתי
 כי תחיי את ימים רבים אחרי בתי אלהים יקום נקמה ממך. ראה אם תנאלי עוד עליהם
 נהרג את המלך הורדוס אחיך. וגם נשים רבות בעד החלומות והמכרים קללוהו ומרסוהו
 ובדשוהו על אשר היתה הולכת להרגו את מרימי במרמה על לא פשע בדיה ומדי עברה עם
 מרימי עם הסוררים לה במאמר המלך כל הנשים היו לעקוק עליה ומחרשות ומגדשות אותה

ומרמי המלכה נחמקס ולא נחמקס דבר כי אם היתה נועדת והולכת אל מקום המות ב'תו
 פחד ובלתי ידעה כאשר תלך אשה אל בית השמחה ולא שונה זכרון המות את פניה גם נא
 פניה נעדר הליכת המלכה ממנה. וחזו המלכה במות כאשר עשו כל בני משפחתה בני
 החסידים גדולי הנפשות והנחלה לכל את יקר משפחתה ואת גדולת אבותיה ומדי עברה
 והולכת היתה נועקת ושמחה. ויהי כי הגיעה אל מקום המות ותפשו את נוארה לחצר
 וישתהפפה עבד המלך במות המלך ותחת ותאסף אל עמיה. ומרמי המלכה עלה על כל
 הנשים אשר היו בדורה ביניה ובמרחא ובקדושתה ובנאחמותה ונציעתה ובידלתה ה' אשר
 בקרבה ודבר ערוה לא נמצא בה מעולם. ושך דברה שלומית הרשעה עליה ונבלה גדולה
 פשטה הארורה בהלשונה אותה לשקר להמית ולהמית את יוסף חייה. ואם מרמי יפה
 בחורא ובמרחא אשר לא יוכל אדם לספר את רוב יפיה כדכחו בספר יוסיפון אשר כתבו
 לרומיים הגם היא היתה אם לא אשה הגונה לבעלה ולדקת ותסידה וי' ידעה את נפשה.
 וזכר מודע לכל כי האלהים ראה את מעשיה כי לא אחר לנקים נקמתה אחריה כאשר יספר
 עוד פה ואף יאמר אדם כי נמצא במרמי ערות דבר אשר יפייז את ראשה למשפט מות וא
 יהיה לה לבוש וקלון והיא היתה מקללת את המלך הורדוס יוס יוס ונועקת. עליו בדרומה
 אחרי יחמא ויחמא בדבר. אבל הנפש אשר חלשימה ואחמיה הנפש הריה והשא את עונה.
 ולא אחרי ה' את נקמתה וידך את בית המלך במכת דבר וימותו רבים מאשרתי המלך ושריו
 ורבותיו וגם כל ערי יודיה לקו בדבר ימים רבים בשנת מות מרמי החסידה ויחפלו העם
 אל ה' וינעקו ויאמרו אליו אלהי ישראל על נפש אחת תחבד את עמך הקדוש והלא נקמה
 נקמתם כי מתו נפשות רבות מעמך בגלל מות מרמי המלכה וידעו כל ישראל כי לחם
 המיתות ממיתים. ועתה ה' אלהינו שמע את תפלה עבדך והסר מעלינו את מכת הדבר ואם
 לא כלנו מחיים. וגם המלך התודה אל ה' וינעק. נקמה ויבכה ויחפלו אל ה' ויאמר ה' אלהי
 ישראל כי העון הזה ובשילי נער המגפה הזאת בישראל. ועתה הסה אותי ואת בית אב
 בדבר ומה עשו עמך בית ישראל עוני ובפשעי וירפא ה' את העם והעלר המגפה :

פרק חמשה ורמשים ויהי אחרי כן וינחם הורדוס המלך על אשר כרת מרמי

אשתו ויחבר את שמה חמדי כאלו היא בחיים ויזל למשרתיה לעשות לה בית משחה
 חמדי ושלחן ערוך ולפיה לה כסא למשכב בלד המלך כמנהגם לעשות בחיים. ויפול המלך
 בחולי גדול על אהבת מרמי ועל אהבתה כי לא יכול לסבול את אבלו עליה וימאן להחנות
 וכמעט אשר לא מת מרוב החלוא והאכזר' בחיים ובמיתה ותרא אלכסנדרה אם מרמי כי חלה
 המלך ותועץ להורגו אם בחצר ואם בסם ויוגד למלך ויזל להורגה ותהרג במשפט כי חשבה
 לבלוע יד במלך. ולמלך הורדוס. פני בנים אשר ילדה לו מרמי המלכה אשתו פס הגדול
 אריכה בלום ושם השני אלכסנדר וישלח המלך בחי' אחס לרומא ללמוד מוסר ממלכי רומא
 גם ללמד את מנהגם ואת לשונם. ויהי כשמוע הנערים ברומא את הדבר הזה ובי מחה אחס
 ויחשבו הנערים ויהר להם מאד על הרב אחס ועוד אחר זה מעט נספר אודותיהם כדאין
 להם. וירפא המלך מחליו ויתן את שלומית אשתו אל כוסחבורם בן המלך האדומי' אשה
 וישמחו עוד על כל הרב אדום כי מוליד היו כל בני אדום מימי הורקנוס בן שמעון אשר
 מל אוחס ואסרם בכלי מילה. ויהי במלך כוסחבורם ב'אדום ויבקש להוליד את אדום. ויהי
 יד יודיה ויקם אז האלם הקדמוני אשר היה נעבד לאדום וישח אל מלכים לשאל רכב
 ופרשים למרוד כהורדוס. ויוגד הדבר להורדוס ויבקש להורגו ותחתן אליו אמו ואת
 לבתי עשות בן בפעם ההוא ויחמול המלך לב כוסחבורם בפעם הזאת. ויהי אחרי כן ויחמול
 מריבה בן כוסחבורם ובין שלומית אשתו ותלשינהו אשתו אל המלך הורדוס ויחמול
 לו לדבר אל כוסחבורם לכתב לה ספר כריכות במלכות המלך ויתן לה ספר כריכות במלכות
 המלך ולא בתורת משפ' דע"ה כי לא חוכל האשה לעזוב את אישה אבל ה'אם יוכל לעזוב את
 אשתו רק כי ישנאה. וכן דבר יוסף בן גוריון הכהן בספרו. ויהי אחרי כן ודבר שלומית אל
 המלך על אדות האשמים אשר החזיר אותם כוסחבורם בספר אשר לו וסם מזרע המלכה
 פון ההמיתות ויהיו תבואות אמו מיום אשר לבד הורדוס את יוספלים עד היום י"ב שנים.
 ובי הכידה שלומית זה אל המלך טה להריון אוחס ואם כוסחבורם. ויהרגו את האשמים
 ענבאדם. וגם לכוסחבורם וגם לסימטם וגם לרומיתאם ואלו היה מהסרתמים

סיפון פרק נה

ביהודה. ולא האריך פי אשר יעמוד לפני עונותיו אבל חלל את התורה והוא עשה צוריות גדולות בירושלים חשים ואכן לבנה ויחקוק עליהם את חמנות הבנים אשר כבש. ויעש בבקשה מעשה מקנר גדול ונתן בתוך המסגר אריות ודובים ונמרים חאבים וחזירים וישלך להם לאן ובקר לעורר ביניהם מלחמה. וגם בני אדם התגר עם החיות פעם בפעם. ופעם יבצר האדם ופעם תגנז המה ופעם תגנז הבהמה ויהרגו זה לזה ויתן המלך רבות רב למתגברים ודבר זה היה לנכרים במחנה וליה דים מלכת העם היה ארס. ויקנאו בו עשרה צהורים מפורזי יהודה כמו שמאז וחבריו וידלגו עליו בחרבות ש' ופוט וכבר ידע המלך את הדבר הזה כי הוגז לו מקודם יום אחד לכן לא יוכלו להרגו אשר ד. ב. עליו כי סבבם גדודי המלך וימיוסו. וגם האים אשר סודיע הדבר היה מהם וציוס השלישי למוחם חפא למלך ויטו ויהתכו את צהרו וישליכוהו לכלבים. ודברים רבים כאלה עשה הורדוס וערים רבות כבש וערים רבות בנה והוא בנה את שומרון בלורך ובדומה במדה הראשונה ויקראם סבסטיאה ויבן בת בה היכל גדול לאבוסקום המלך ויבן קיסריאה בה מאבני שיש ותחייפה העיר בה מאד מאד. ויבן ארמון ומחוז לאניות הבאות שם ויבנה את העיר מעשה גדול ועוד ערים רבות זולת אלה ולא חסרנה מרוב. ויהי בשנת י"ג למלכותו. ויהי רעב גדול וכבר בארץ יהודה ובחלואות כל הבנים אשר כבש הורדוס והיו חתם ממשלתו. ובמלריה היה שבע גדול ויוצא המלך כסף חזב וחורבותיו ואבני יקרה לרוב לצור בה את העם כי דלו העם מאד מפני הרעב. וישלח המלך אל כל הממלכות אשר לו וישלח למלכים ויאסוף חטים לרוב. ויביאם אל יפו ואל ים קסריאה ויהי שבע גדול כי אבוסקום המלך המושל ברומא שלח אגרת אל פסרוניאוס אשר במלרים לשלוח ספינות ואניות גדולות הרבה מאד נושאות חטים למכור בארץ יהודה מלבד האניות המלאות אשר שלח אבוסקום מנחה להורדוס המלך. וילך פסרוניאוס באניות רבות וימלא זול בארץ ויזכרו החטים בזול כאשר טה אבוסקום וישבע הורדוס את כל ארץ יהודה ויטו לאופוס לתת לחם לזקנים ולחולים. ולבדריאוס וליתר העם הצחורים נתן חטים. בה עשה המלך כל ימי הרעב ויכלילם כל ימי הרעב. וגם כ' אלף נכרים אשר באו אליו מפני הרעב כלכל המלך מזביתו ומאורותיו. ויתן המלך לנכרים אחרים פ' אלף חמרים והחמר עשר איפות. ויאסבו עם יהודה למלך מהיום ההוא והאלה וישכחו העם את כל הרעות אשר עשה סתמול שלשום ויהללוהו כשראיהו עוזר ביום ארס למי אשר הוא בה. ולא הזכירוהו מאז לרע כי אם לשוב ואויביו לא דברו עליו רעה מפחד ומיראה כי תמיד נהג ללבוש עניו והלך בתוך העם בגדי עניות. שלא יכירוהו ולדבר עם העם ולבחון מי הוא אוהבו מהם ומי הוא אויבו. כשמלא אוהבו כדדו והעשירו וכי מלא אויבו המיתו בסורים רעים. וישבע את העם ויאסרם בשבועה להיוחס נאחמים לו. ודברים לא ראו להשביע בדרשים. וימת מהם בעת שהיו כל אשר לא ראה לישבע מלבד הזקנים אשר בפרושים כמו הלל ושמאי וכל חבדיהם כי אותם לא הביא בשבועה כי היו אוהביו. גם ביום אשר נצו על ירושלים הורדוס ואנטיוניוס הם המה על הפרוט' כלם אשר הסיתו את העם לקבל את הורדוס ולהביאו אל העיר ולהמליכו כי אמרו בעבור מוקשי עם מלוך ימלוך זה. ולכן לא הביאם המלך בשבועה וגם להשירים אשר להסיד' והחכמי' כדכ כבוד גדול וגם השר מנחם התגר לשמאי כי מנחם אחר זולתו איש נדיק וחכם הי' בימי' ההם. וידבר יוסף בן גוריון בספרו לאמר דברי' רבי' יש לנו לכתוב פה מחכמה עם ה' כי לא היו חכמים בעולם כעם ה' אבל זה המעשה עשיו אותם בספר הרומיים כי בה הספר ימךר לכתוב זה. אבל זה הספר אשר כתבנוהו לישראל לא נאסר כי לזה כי מעלת חכמה עם ה' ידוע הוא לישראל מזל תורת משה רבינו ע"ה. ובמה שנספר ממנחם במדר זה יוכחו וידעו הבאים מישראל ומכל הבנים מה היה החכמה אשר היתה לישראל אשר הוא חכמי מנחם. ויתר הדברים בזה הלא הם כתובים על ספר יוסיפון הכהן בן גוריון סבין הנקרא ספר חכמה יוסף בזהו הספר לא כתב יוסיפון זכרון שום מלחמה רק זכר זכרונות חכמה בלבם. ויהי בהיות הורדוס נער והולך אל החכמים ללמוד ומנחם יושב בישיבת סוקרים והחכמים ובחבורות הלך וירא מנחם את הנער ויסק וישתחוו לו ויאמר אליו יחי המלך יחי המלך. ויחשוב הנער הורדוס כי חכם מנחם ויקלל הורדוס את החכם. וישעשה מנחם החכם ויכרו ויתן אל פוליו כאשר יכו את הנערים ויאמר אליו מלך חמלוך בעשר ובכבוד גדול ותגדל מלכותך בעם ה' מאד מאד. והיה בשבתך על כסא מלכותך זכור חסוד לך הבה אשר הכינך כי אתם הוא יך על ישיבת ומתלות אשר טעפה ואשר תחמא. ואח

מב 17

חסיפון פרק נה

המלך רעות הרבה וגם חששה מוכות. אבל שמע בקולי ותקום את המצות ועזב את
 שרעותו אבל נשוא חיסוך בדברים כי רואה אני בעתיד אשר לא תעזב את הרעות. ויבך
 מנחם בבי גדול ויחששהו עוד ויכהו על שוליו ויבך הנער וילך לדרכו. ויהי כאשר מלך
 הורדוס כאשר דבר החכם ויחבר את הדברים האלה ויקרא למנחם הנער ויאמר לו נאמנו
 דבריך אשר דברת. ואף כי חכמה האלהים כך דבר נא אלי אתה וסודיעני את השנים אשר
 אני המלך גם כמה אחיה וכמה אמלך. וידום החכם ולא ענהו דבר ויבהל המלך מאד
 ויאמר בלבו אמנם כי ירא החכם הזה כי קרבו ימי ע"כ דומם. וישאלהו עוד המלך ויאמר
 לו אמור נא לי האמלך י' שנים. ויענהו מנחם ויאמר עשר גם עשרים גם שלשים ועוד.
 ויאמר לו המלך וכמה הוא ועוד. וידום החכם ולא ענהו עוד דבר על אשר שאל ויבמה
 המלך מאד על דברי מנחם ויאמן לו ויבדל אותו ויתן לו עשר גדול. וזה הדבר אשר היה
 בשם ה' בעת ההיא כשנה השמינית למלך הורדוס אחרי הכותו את כל המלכים
 אשר נלחם עמם ואחרי כמותו כל הערים הגדולות והבצורות אשר בנה ביהודה ה' אלהי ישראל
 אותו מכל אויביו מסביב. ויאסוף המלך את כל עם ה' ושריו וגבוריו ואת יתר דלת העם
 וידבר באזניהם את הדברים האלה לאמר. שמעו אלי והאזינו לדברי. העם אשר בחר בו
 ה' להיות לו לעם סגולה בעבור אהבת אבותיו ובעבור השבועה אשר נשבע להם וישמור
 את השבועה ואת הדבר ע"כ היל אותו מלהמום גדולות ויבנות לפניהם גוים רבים ומלכים
 אדירים ואלתי מלכי הרומיים אשר הם אויביו וחבריו ואדונים לכל הממלכות. ועתה אחי
 ורעי קדושי ה' הנה הניח ה' לנו מסביב והרחיב ה' לנו כאשר תראוהו עיניכם היום הזה
 ומדוע לא נלחם לו בגויל הפוב וכמעטו הכובים אשר גמלו ואשר ששה לו ומדוע נתעלל
 ולא נבנה את היכלו ואת ביתו כבניו הראשון כי אבותיו אשר שבו מהגולה בנו אותו צר ולא
 כמדה הראשונה. ולא נאה לנו להאשים את אבותינו בדבר הזה כי עבדים היו למלכי מדי
 ופרס ויבנו אותה כמדה אשר נחנו להם מלכי פרס. ואחרי כן היו עבדים למלכי פרס ולמלכי
 חז עד זמן ההשמונאים וכאשר קמו בני ההשמונאים קמו ויאלו להיכות. ויקחו את המלכות
 מיד היוונים ושמדו אותם אבל לא יכלו לבנות את הבית בשלמותו כרצונו לבנותו היום מפני
 סמלחמו אשר כבדום. ועתה הניח ה' לנו מכל אויביו מסביב בארץ ואין פגן ואין פגע
 רע. והנה בנית ערים גדולות על פמכם לגדל אהכם ולא על פמי בניתי אותם כי אני אחד
 ואהם רבים עם רב ועלום יוסף ה' עליכם ככם אף פעמים ויבך החכם כאשר דבר לכם.
 ועתה קדושי ישראל אל תתעללו להחזיק בידי לבנות את בית ה' כרצוני כי לא לאדם הוא
 הבנין והבירה כי אם למלך ה' אדון העולם כולו חזקו ואמרו אחי ורעי והחזיקו את ידי וגבם
 את בית ה' כבניו הראשון בארצו ורחבו וגבשו ונעשה ונללית. ויתרצו כל העם ולא ענוהו
 דבר כי יראו פן יהרס הבית פרס אשר יבנה אותו כרצונו ואולי לא יוכל להשלמו ויאמר את
 הניין וישאר הבית הרוס. ויאמר המלך לעם ולשרים מדוע תחרצו ולא תחננו דבר על אשר
 דברתי לכם אבקש מכם זהב וכסף ועובדים במלאכה הזאת. הודות והלל לה' אחי זהב
 וכסף עד להרבות ואוהרצתי מלאים מכל אבני הפז ומסגולות מלכי הארץ וה' נתן לי כח ועושר
 ע"י הרס שומי את דבר הבנין בלבי גם מהגוים כבשתי אתי עבדים רבים יעבדו במלאכה ובי
 ירצו מבני עמנו לעלות לעבוד בעבודת הבנין הקדוש הזה אני אתן את שבתם כרצונם והיו
 הם לאנחנו כגוה שלום. וחקן א' מהבתי זקני יהודה ענה את המלך דבר לאמר. אדוני המלך
 תחיה לעולם כי תעשה רצון האלהים ותחך בחוקי הסודים לקיים את מצוה. את הכהנים
 אלי אגיד לך וכאשר עם לבבי אשיבך חן לב העם כואב לא על כסף ולא על זב ולא על עבודה
 מלאכה כי כלנו כאשר אנחנו קרואים בשם ה' אלהי ישראל את אשר ישנו פה עמנו עומד
 יום ואת אשר איננו פה עמו עבדים לה'. ולו כספנו וזהבנו וגוינות ונפשותינו ויבדו נפקד
 דוחותינו. אבל לב העם טואב אם יתם הבית ופגע ופגע בו ולא תשלים כרצון מה יעשה
 ישראל ויבית ה' יהיה הרוס והבית חלל בעבודתו לא ישים. ואם תחזקו כל בידק בנין
 הבית שרצונך לבנותו ותבנה סביב כרצונך. ואחר הסיור את הבית הראשון ותקדש את אבניו
 ורעסו ואת חלקי בניו לקדשת בנין הבית הגדול אשר תבנה כרצונך יי' ה' עמך ועמנו
 נפא והללית ונעשה ונללית. ויהי כאשר השלים הזקן לדבר ויעם כל העם פה א' בהמיית קול
 א' לאמר מה' יאלו דברי האון החכם לא טבל להוסיף בהם זלל לגרוע מהם. ויאמר המלך
 לא הדרום עד אשר עמדו בני הבנין ואת כל בידק הבנין לגמלם את הבנים ויבם המלך

זכיפות פרקנה

ויערוך את כל חלקי הבנין ואת כל בדק הבית וכל העריך לעבודה מלאכתו מהזנו ומחלפתו וע"כ ואבנים ועגלות לשאת את האבנים ולהביאם מרחוק בהמות סוסים וחמורים וצורים ושא"ר בהמות המשא. וזה וכסף לרוב אבנים יקרות וכל מעשה זה. חדשים ואומנים יודעים בכל המלאכה הנצרכה לבנין הבית. י' אלפים איש עבדים עובדים ביער מהגוים. ז' אלף איש עבדים עובדים מהגוים במחצב האבנים. ל' אלף איש יהודים שכיירים עובדים במלאכה בירושלים בשאר בראשם. אלף איש כהנים תמימים ראויים לבא בקודש הקדשים במקום אשר לא יקרב איש זר. אלף איש ליום יודעים בשיר. ולשבת בבית ח"ק איש. ויערוך את הכל כראונו ויחזקו כל חקיו בדק הבית כנפשו ויקנן כל העם וכל השלמים לראות מערכת העבודה והבנין וישמחו כלם ויאמרו למלך עשה עת לעשות לה' נעשה ונללנו. ובראות המלך כי לב כל העם כח"ש ח' לעשות המלאכה ולבנות בית ה' ויחל הוא בידיו במלאכת יסודות הבית ואחריו לקחו מלאכת כל שרי יהודה הפרתמים וכל הזקנים החכמים ויחר העם. ויעבוד המלך בנפשו ביום ההוא בעבודה הבית כשכיר יום וכן עשו כל השירים וכל הנכבדים אשר באו ביהודה ובירושלים יד ביד עם המלך ויעש יסודותיו מאבנים גדולות מאלו אשר לא בנין הבית עליהם. והבית אשר בנה הכורום מאלו האבנים אשר בנה ונאלה בלחמו רחבו בלחמו וכלו חלום גבוה רק בחור גבוה אשר לבנין הגובה אשר בחור גבוה כ' אמה. ועוד על זאת היסודות ז' אמה מחמת זה ממספר הקומה והאבנים אשר בנה בן המלך את הבית לבנות כש"ל ואורך האחת כ"ה באמה וי"ב אמה רחבה וח' אמות קומתה אבני שיש. מזה אחת לכל האבנים מיסוד הבית ועד קצות הבית ויבנה הבית מאלו בחור העיר ויראה הבית למרחוק. ויעש את הדלתות מעשה לעשושים מזוזותיהם ומשקופיהם ומפתחותיהם וחלקי פתחותיהם עשה כסף וכלל דלת מהדלתים עשה פרוכת כמדת הדלת עשה הפרוכת והפרוכת מעשה חורג מחזק והכלתו וארבעת ותולעת שני ומאבנים יקרות בנקודת זהב ויכלת יפה את הפרוכת כלו. ויחן על כל פרוכת זר זהב מעשה פרחים. ויעש את קודש הקדשים בארצו וברחבו כמדה הראשונה ויחנהו על פני רוחב הבית כמספת. ויעש המלך עמודי זהב ואדניהם כסף ואת ויהיה עשה זהב. ויעש גפן זהב סגור ויחן על ראש העמודים מלמעלה גפן אלף ככרי זהב סגור משקלה. והגפן מעשה הרש חכם היתה שריגים ועלים ופרחים זהב נוץ ואשכולותיה ז' אמה ידקרק וענבים וחרצנים וזגים אבני יקרה וכלה מעשה חושב ומעשה נקוד וסיחה הגפן ההוא פליאה לעיני כל רואיה ושמחת לב לכל המביטים אליה וזהב כלו זהב סגור ודבנים מסופרי רומא העידו כי ראו אותה בחורבן הבית וכן העידותי אני יוסף בן גוריון הכהן בספר אשכנזי להם ע"ס סופריהם. ויעש את האולם הפנימי ויחנהו על פני רוחב הבית ויבן לפניו כ' קירות מעשה חושב ויקשרם בצבול מחזן ולא ידע אדם מחשבת המעשה ההוא עד היום הזה. ויעש המלך מיסוד הכיב לבית וימלא את כל העקוב. ויעש את כל העקוב מיסוד. וישוב את הבית בד' אולמים ויעש אולם מזרחי ויחנהו על פני הבית קדמה. והאולם אחוריו במזרח ופניו אל הבית וארכו כ'. באמה ורחבו מאלה כמדת הבית וגובהו כ"ד באמה. ויעש את החצר לפני אולם המזרחי. ויבנהו מעשה רצפה באבני שיש. ויעש מאלה תפשים עמודים וסורים ד'. מ' עמודים הסור האחד והסור הב' מ' עמודים והסור הג' מ' עמודים והסור הד' מ' עמודים. ואורך העמוד האחד כ' באמה וג' אמות עביו ומדה ח' למאה תפשים עמודים ובין עמוד לעמוד כ"ו אמה וכן עד חום כל בנין העמודים ואורך החצר המזרחי כ"ו אמות כי משך את הבנין עד גחל קדרון. ויעש כפות על הגחל ועל הכפות בנה גשרים ורצפות אבנים ויבן את הבנין עליהם וידבק את הבנין ויבנהו מאלו עד אשר לא נראה הגחל אל מול פני הבית ויעשהו בג' גבות. ויאמר יוסף בן גוריון הכהן כל אשר עמד בימים ההם על הגג הב' מלמעלה לא היה יכול להבין אל עמק החול מרוב הגובה אשר לבנין כי החצר גדלה מחמת ולא נראה עמק הגחל. ובין המלך את קיר הכסף בין האולם ובין הבית ויעש דלת זהב שחום ויקם על הדלת חרב ככר זהב סגור משקלה ויכתוב על החרב בשמותים וזהב הקרב יומת. ויעש את האולם החימי ויחנהו על פני הבית גובהו והאולם. אחוריו תימנם ופניו אל הבית כ"ן באמה ארכו ורחבו ק'. באמה כמדת הבית וגובהו כ"ד באמה ויחן לפניו את החצר. ויעש את האולם גבוה מעל החצר ויבנהו את החצר וידבקו אל החצר המזרחי. ויעש הסערים והדלתות כאשר עשה בחצר המזרחי ויעש את האולם במערכת מלא השמש אחוריו במערכת ופניו אל הבית כ"ן באמה ארכו ורחבו ק' באמה כמדת הבית. ויעש את החצר אשר

חסיפון פרקנה נו

למסד ורחבה על פני הצית והאולם אחוריו אל אולם מבא השמש. ויעש בו ד' פעמים השכר
האחד משקוף על בית המלך הורדוס והדרך בחור אשר בו דרכים ב'. הב' מהם הולכים
אל מחוץ לעיר והאחד הולך ויורד במעלות אל העמק ומשם סובב ועולה אל העיר כי העיר
עם המקדש נראה בצורה סביבה עמק גדול. וכן עשה בחצר האפון וכן עשה בחצר הגב
ויעש את האולם אשר לאפון ויתנהו על פני הצית לפונה והאולם אחוריו אל האפון ופניו אל
הצית ואחריו ר"ן בלמה ורחבה ק' בלמה כמדת הצית וק"ך בלמה גבהו. ויעש את ההצר
ויתנהו על פני האולם לפונה אחריו כ"ז בלמה ורחבו באורך וברחב ההצר המזרחי ובא' רך
וברוחב ההצר התימני. והאולמות מדה אחת לכל אולם ואולם והחצרים מדה א' לכל החצרים
רק ההצר הד' לא היתה מדתו כמדת הב' החצרים כי מקומו מקום צורים ולכן לא האריך אותו
המלך. ויתו בו המלך ד' פעמים לפאת המערב בחצר וד' פעמים נחן בחצר התימן גבה
וד' פעמים נחן בחצר האפון. ובחצר קדמה מזרחה נחן י"ב פעמים ונחן בו שטר א' גדול
מאד. ויחמור יוסף הכהן בן גוריון הכהן בשער הזה לא היינו באים בו בנשינו ובפסיונו רק
בקדושה ובטהרה כל פעם אשר באנו בו בימים ההם ולא היינו באים והולכים על הרצפה אשר
בחצר לפני האולם אשר על פני הצית ונבא עד האולם. רק הכהנים לא היו באות עליו ואנחנו
האנשים אל הצית לא נגשו כי גבול הכהנים הוא שם. וגם הכהנים לא נגשו אל קודש הקדשים
כי אם הכהן הגדול היה בא שם פעם אחת בשנה. ואמנם כל אשר בבית ראינו בעמדנו בחור
האולם בימים ההם. וכל מעשה הזהב אשר בבית בבית שער הצית פתחו עד ההצר היה
נראה והגבן אשר להב וכל המעשים אשר בה וכל המעשים אשר בבית וכל עדיי הזהב אשר
היו משלל הגוים אשר נחן ה' ביד המלך הורדוס וישע את ישראל מהם הכל ח' ע' המלך
בן חור הצית מחוץ. וידבר יוסף הכהן בן גוריון הכהן לאמר כל אשר ספרנו כה' ראינו
בעינינו ושמחנו בו ואחר הגיענו אל גדול בחורבן הצית אשר לא נוכל לספר מעט ממנו ושל
כל הדות והלל לה' אליהו כראוי לו והשלים כל המלאכה מקץ ח' שנים. ובח' הש' א' אשר
בהם נבנה הצית מתחלת הבנין עד סוף הבנין לא התמיר ה' ביום על ירושלים רק בלילה
לביתנו מנוח את בנין הסיכל כאשר דבר יוסף הכהן בן גוריון הכהן המעיד ע"י ע"פ קבלתו
שחכמי ישראל ועיני סופרי הגוים הגאונים. ויעל המלך הורדוס עליות לה' וזבחים ושלמים
כיד אליהו המובנה עליו. וג' מאות פרים הקריב ביום ההוא ולאן לרוב הקריב ויחמור את
הצית בשמחה גדולה ויעש משחה גדול לכל שריו ועבדיו ולכל זקני מדינות יהודה ולכל חכמים
ביום ההוא מלאכת הצית והוא היה יום אשר בו קבל המלכות והיה מנהגו מדי שנה
בש' ה' לעשות בו משחה לכל השנים ולשמוח עם כל זקני המדינות והחכמים וביום ההוא
נשלמה כל מלאכת הצית ה' ויעש המלך מאן בן כלל שנה ושנה. וכה היה לכל שרי המדינות
אשר ביהודה להקריב את לב העם וללוות לעשות קן בכל שנה. ביום אשר בו נשלמה
בית ה'. ויעש המלך בירושלים שמחה בית ה' שנה אחת חגיגה וכל השנה היתה היתה
שנה משחה ושמחה בכל ערי יהודה. וישמח העם בבית ה' מאד. ויהיו אלה ה' בשמחה
ובהלל ובכלי שיר ובכנורות ובתוף וכלי נגינה וכלי נגינה וכלי נגינה. ויהיו אלה ה' בשמחה
בנו ושם ועוד יבנה שלישית לתהלה ולשם והתפארת ויכוננוה ה' לעולם אמן. והאשר כתבנו
ממעשה בנין הצית ומלאכותיו הוא מעט מהרבה כי מלאכה גדולה היתה מלאכתו ולא כתבנו
פה לא ספור חזיה ולא ספור שלישיה ובספר אשר כתבנו לרומיים כתבנו כל המלאכה.
ויסוף הכהן בן גוריון הכהן מיד שאל על ספר א' לבד כתב את מעשה בנין הצית כי הנה
כתבנו על ספר מלחמות ה' והוא ד' גס כחפה על ספר כחמה אשר לו. כי ספרים רבים
כתב וספרי הכמה והנם בין הרומיים והיוונים. גם כתב ספר נזכחות ומריבות אשר בו הוכיח
יוסף הכהן הסופר את סופרי הגוים אשר דברו רע על ישראל והשיב בו עליהם חסודות
דברים ויגבר עליהם וינחם וידבר סובב על עמו ועל משפחתו כאשר יכול לדבר לפני כל

יודעי דת ודין :

פרק ששה וחמשים ויהי אחרי הדברים האלה ויבאו העיר רומא שני בני הורדוס
אשר ילדה לו מרימו אשתו שם האחד אלכסנדר ושם השני

אריסטובולוס ויבאו הכתובים המכרים בחמה ובכעס בגלל הרג אחים והיה להם זרוע וכה
לצורם ממספחה נהיה כי אלכסנדר לקח לו אשה בת מלך כשחורי ואריסטובולוס לקח לו אשה
בת שלמים אחת הורדוס החל. ונבואה ירושלמה לא נגמ עבוד אל אריסטובולוס הורדוס
היה

יוסיפו פרק נו נו

המלך ולא שאלו את פלמו כי שאלוהו על חרות מות חמם. ויכר סמך הורדוס פלמיהם
 את רעה לבדם. וגם מגידים רבים ורכילים גלו את חזן המלך להשמר מפני בניו ויחמרי
 לו חדרו המלך השמר לך מבין כי נקמת חמם מבקשים לעשות ולנקום. ויהי כשמו
 המלך את דבריהם ויחד המלך חרדה גדולה ויחסיף אליו הכיתה את הנסיפסר בני אשר
 ילדו לו רוסתיוס הראשונה אשר היתה לו. ואשה פחד מלכו על ישראל והאשה הכהא היתה
 ממעפפה לעיר וישלה הורדוס אותה ואת בנה מהמול שלום ולא קרב אליה בעבור הבה
 מרימי אשמו. וכאשר ראה המלך כי בני מר מי שאלו וישיבה לביתו אותה ואת הנסיפסר
 בה ויתן ביד הנסיפסר מבכור את כל ביתו ומליכסו תחתיו לבי חן מלך אחריו כי אנט פחד
 היה הולך תמיד אחרי המלך והיה אומר הנסיפסר למלך תמיד ומהתקן לו לאמר אתי מן שחת
 דלים ולעירים ואחי הם ממעפפה יקרה והם מבקשים להכריז אורח ואותו ודע מה מעשה
 כי הם יבקשו לנקום נקמת חמם ממך וממני. והנסיפסר היה ערום לרע מאל ובעל מרמה
 ויועץ עם יועצי רשע ויפתה את המלך לאמר כי אלכסנדר ואריסטובולוס הם מהנחמם
 להכריז ויבקש הנסיפסר את אריסטובולוס ויאמר לאנשים אוהביו היה הוא ואסיר את ראשו
 מעליו ביד כי אויב הוא לאביו ואני ג"כ אויב הוא לי כי אם לא יחמול על אביו אויך יחמול
 עלי. גם הגיד הנסיפסר לפלומיה דודתי הנה חתקן אריסטובולוס מבקש לקחת את נפש
 אביו ואחיו ואחר כך יש ב וינקום נקמת חמם מאנו מאנה. ותאמר פלומיה ואיה הוא כרטי
 אותו ואקח את בני מעיו ביד ואתן את בתי לאיש אחר אם לא עושה עלינו ואם עושה
 המות גם היה עמו כי לא נחתה לעזרת רוח. ותבא פלומיה אל המלך ותגד לו את הדברים
 האלה ותאמר לו כי ובה דובר הנסיפסר ועתה אדוני המלך תתה לו ממך ופלאהי אויך
 היתה ויועץ לרע ולא חסיר הרשע מעגד. ויקצוף המלך מאד עליה ויאמר אליה כל המגיד
 לי דבר על בני מות יומת הניתו לי ואני יודע מה יעשה בבני. ויקצוף המלך מאד עוד על
 פלומיה אחותו ועל הנסיפסר וילך אל רומא ויגד עמו את אלכסנדר בן הגדול והיה רשותו
 ברומא ויעמד אותו לפני אנטוכוס מלך רומא לעשו לפניו במשפט מות אם בן מות הוא.
 וישאלוהו המלך אנטוכוס מה זה ועל מה זה לעק אביו מרה ממך. וידבר אלכסנדר את
 דבריו בחכמה לפני אנטוכוס המלך ולפני אביו היושבים יחד ויאמר אליהם לאמר. המגם
 כי אר לי על אמי אשר נהרגה על לא פשע לא חללים זה כי אין לב האדם עזר לכל
 ידאג ויבא למפלת אבותיו כי גם החיות והבהמות יכמרו רחמיים על קרוביהם ועל
 הורח ועל בשרם ואין אמי לא יבא לבני ולא אדאג ולא אחמול בזכרי אמי אמי אשר
 ינהרו ממנה וברחמה נארחו מלא יש עד היותו יש ואמם כי רכילים ילכו בעמי לאמר כי
 חלל את כבוד אביו בעבור מיחה אמי לא חללתי כי כבוד אמי הוא כבוד אביו. ואם על חלל
 אמי אני בוכה וכואב אויך יעלה על לבי לחלל את אביו. והלא אם חלל האם ימית הבן פשע
 חלל האב ימיתו פעמים אין נאסר להם. ומי יאמר כי בן יבכים לחלל את כבוד אביו אם
 לא כי יהיה בן בבלתי אמינה. הנחה לי ולאחי מעשות נבלה לאביו ולחלל את כבודו. ואם
 חמנו מהם האלהים יבקש את רודפיה על לא חמם בבניה וינקום נקמתם מהם כי הני ואחי
 בניה אליו בליתו את ריבה ואת ריבט. אבל הנסיפסר אחינו הגדול ממנו הוא אשר יבער
 את המה אדוני המלך אביו עלינו ויקיפסו להכריז אותנו כאשר הרג את אמי ואחמנו מה
 נעשה ע"ז ומה בידנו יכולת הנו ביד אביו ויעשה בנו כחפלו וכרעו. ואם יש את נפשו
 להמיתו בניו אנהו ורשיון וממשלה לו עלינו ואם יש את נפשו להחיותנו ה' יבחר לו הסוד
 בעד נפשו ונפשותינו. והנסיפסר אחינו הגדול כבודו הנה הוא חובה עלינו ומה נאק לפניו
 רק נפתח ויעבור עלינו ונכיה למדרך כפות רגליו. וירבה דבריו עוד בקול בכו ובקול נקי.
 וגם אנטוכוס וכל עמיו בכו על דברי אלכסנדר ויחל אנטוכוס את פני אביו הורדוס המלך
 מלך יוהא לחמול על בניו ולחמם עליהם ולא יהיה להם לאכזר ויבטיחהו על אשר הוא מכיר
 ויודע מאד האמת ביורה דברו שבניו הם שלמים עמו. ויחטפו את אלכסנדר בני וישליכוהו
 לרגלי אביו ויחל את פני הורדוס להבקו ולנשקו ולקבלו לשלום. וימנע המלך הורדוס
 על בניו והבקו וינשקו כרגליו את כסוס המלך ויהן אנטוכוס מלך רומא אל הורדוס מלך
 יוהא מנחה גדולה מבסך ומחבב וישב המלך ויבא ירושלימה.

פרק שבעה וחמשים ויהי כי בא ירושלימה ויקרא את כל העם וידבר את
 הדברים האלה נחמיאס לאמר דעו אמי דעו כי פלמיהם

אל רומא להחזר עם אגוסטוס במשפט כמלכות לראות מי מבני ימלך אחרי ואח מי מהם
 הפקיד עליהם. וישפט הוא בעצמו ואני עמו בעלת המשפט להמליך את שלשת בני הלווייתם
 שלשת הנשים במלכותם על יצרהל אחרי כי אנטיפטר הוא בכור אבל אמו לא היתה ממעמדה
 יקרה ולאכסנדר ואריסטובולוס ממעמדה יקרה היתה אחם ולא ימשלו הלא על הלא רק כל
 אחד ימשול על חלקו מהמלכות כי ארץ מלכותו הודות לה' והלא לו רחמי ידים היא וס'
 נתן לנו ממלכה גדולה אשר בה יהיו בכבוד מלכים רבים. ועתה עדים אתם היום עם ס'
 כי אחרי מותי אני נותן ממלכות מלכותי לשלשת בני אבל בחיי לא נחם לאחד מהם לבקש ממלכה
 ומלכות רק כי יהיו תחת רשותי. ואחם קדושי עליון כבודו את בני אחרי מותי אף כי בחיי
 כנקלה ככבוד מהם כי שלשתם אצאלי מעי הם ואני הנני מוכן לשלם לכל איש ואיש כמעשהו
 השמרו לכם מלשון הרע ומעצות רעות והלא יהיו לכם דברים רבים על בני. והשמרו לכם
 עמי משיבת מקומות המעשה כי מקומות המעשה יציאו האדם בעלת רעה ובדברים המביאים
 כעם בלב האדם ומחוך הכעס יבא האדם למחשבות רעות. ובאשר היות מסכר את הים
 בהיותו שוקק בן הדברים הרעים והבולתי נכונים מסערים את לב האדם. ואחם פרי וגבורי
 עם ס' ונחלתו עול' את בני בעלות מכות ונכונות ודבריו דברים מוכים באזניהם לבחלי
 יציאות דבריהם לשפוט באזניהם ויהפא ואחם בני כבודו את אביהם למען ההרכיב ימים
 ואהבו איש את אחיו בקפון כגדול וינשק עוד ויחבק את שלשתם לפני העם ויהכרם ויהכרם
 באהבה אחת ויתן ברכה ושלום לעם ויעצוב את העם וילכו איש לדרכו. ועם כל זה לא תפקה
 הקנאה מבית הורדוס כי בני מריתי אמרו לא נחם לאנטיפטר להיות חבירו במלכות כי אמו
 ממשפחה בזויה היא וגם אנטיפטר היה ערום לרע מאד מאד ויחנק את אחיו בנפיהם
 וידבר עממה דברי שלום ואחריהם היה מסיס עורבים לשמוע מה ידברו אחיו ולהגיד אל
 אביו והאורבים היו מגידים להורדוס את כל אשר היו מדברים בהחורים וגם אשר לא היו
 מדברים כי אנטיפטר היה נותן להם את שכרם על ככה. ואנטיפטר זה לא היו מעשיו ויחזיק
 כי הברחו חברת רשעים ויעצו יועצי רשעים וישיבנו מושב לים חמסים וידברו דרך הפלס
 ועממה היה יושב חמיד לאכול ולשתות. ואחם היה שוכר להכיד שקר על אחיו לאמר כי הם
 מבקשים לשלוח יד להרוג את המלך אביהם. ויצאו ויגידו למלך הורדוס כאשר הורם
 אנטיפטר ויען אנטיפטר לפני אביו ויאמר במרמה לאמר אדוני המלך אל האמן לדברים האלה
 כי אין בלב אחי דבר רע. ע"כ רמא אנטיפטר את המלך והאמין למגידים לו אחר אשר
 היה מראה אנטיפטר אשר אין בלבו על אחיו מאומה רע והלו היה מראה את עצמו כי היה
 מקנה בהם היה חושב המלך כי כל אשר יגידו לו המגידים לא יגידו כי אם בעלת אנטיפטר
 ואנטיפטר היה נד את לב המלך יום יום במצודת החבולתו ובכרת ערמתו וישכור עוד על
 אחיו להשיג את פרודת אחי המלך ואת שלומית אחותו כי המלך היה שומע לעלתם מחד ולא
 היה עוזר דבר בעלתי עליהם כי כרודה היה נותן למלך מדי פנה בשנה עמה כדברים זהב
 מהמדינות אשר נעבר לנהר פרט ויהאברו המלך מחד מחד ויתן לו לאשה את אחות אשתו
 ואחרי מזה נתן בחו לאשה. ויענה פרודה על דבר פגשו ויקאף המלך מחד על אחיו.
 ואף כי השליט' אותו אל המלך ויאמרו אליו אשר בקש להשקות למלך הם המות וגם שלומית
 אחות השליט' אותה אל המלך לאמר כי שלחה אגרת אל סוליאון אחי המלך לזעה עמה.
 אבל פרודה ושלומית הסרטו מיד אל המלך כי דברו אליו אבל חמת המלך היתה שפוכה על
 אלכסנדר כי אנטיפטר שכר רשעים אשר אמרו למלך כי ראו אלכסנדר עומד והרבו שלופס
 בידו והורג את אחיו אנטיפטר להרגו. ואז קרא אנטיפטר ונשק לפני המלך ויאמר אדוני
 אני המלך אתה ידעת כי עד עתה עמדתי בעזרת אחי ודברתי עליהם טוב לפניך. ועתה
 הנה שמעתי אשר אלכסנדר אחי קס אלי להרגני. ויצאו עוד א' בריסים מסריס' המלך והאחד
 הוא משקס למלך והאחד הוא אשר יביא קערות לפני המלך בעת האוכל והאחד הוא אשר
 ימזוג את מים המלך. ויאמרו למלך כי אלכסנדר נדר להם שוחד זהב הרב' לפגוע בהנטיפטר.
 ועוד אמרו למלך כה אמר לנו אלכסנדר עד מתי הנחנו על הזקן הזה הורדוס אשר כבר
 נסלו שערות ראשו מהזקנה בשמו כי ועשו רצוני והרגו אותו ולא ארים מעלתם בממשלה
 והאן לכם עתה גדול כאשר אמלוד ואם לא תעשו כן הנה אני מוכרם אחריו את אבי ואמלוד
 כי אחי יד רמה וחזקה מגבורי יסדה אשר יעזרוני על ככה. ויהי כשמוע הורדוס כל הדברים
 שלם וסביר כי תסמו וילכוד רבים מעבדיו ויכרוג רבים מהם. וגם את אלכסנדר בו לנד

והאשר בנחשאים ובכנעני צרל ויתננו במשמר. וילכוד ג'ל רבים מעבדיו אשר ידע
אשר הם אויביו אלכסנדר צנו וינו להכותם וליסרם באכזריות למען יגדלו האמת ויגלו הסת
וסעלה אשר היחה להם עם אלכסנדר ורבים מהם אשר היחה להם ענה עם אלכסנדר לל
הודו דבר אבל מתו בנגעים וביסורים גדולים מלבד אחד מהם אשר לא יכול לסבול היסורים
הזאת האמת ואמר אמנם כי אלכסנדר ואריסטובול אחיו ועשו ענה יבול את המלך בזה
האכול כאשר ישים המלך דעתו אל האכול וישב לבמה כי אמרו הנה אז נדלג עליו בחרבות
שליפות ונהרגנו ונברח אל רומא ומלש את נפשותינו ואולי נמלא תן בעיני אנוססוס מלך
רומא לשאול ממנו חיל ונבא להלחם עם אנטיפסר אחינו מאבינו ונהרגנו וחסיה הממלכה
כסנה בידיו. ויהי כשמוע המלך את דבריו האמין לו וילכוד את אריסטובול ויאסרנו
בנחשאים עם אלכסנדר אחיו. וירא אלכסנדר כי נבאש בעיני אביו ויכתוב ד' חנרות בדבריו
לשון הרע להלשין גם הוא את יועלי אנטיפסר אחיו ואת פרוסד ושלומית. ויאמר אדוני המלך
אמנם כי אני חשאתי אמת הוא אמנם פרוסד ושלומית הם אשר הסיתוני על המעשים האלה
כי פרוסד אויב למלך מיום אשר היחה לו מריבה עם אחיו בן המלך. בעבור פלגשו אשר
המלך נאס להסירה מביית ומיום ההוא והלאה הנה הוא אויב למלך. ויכתב עוד עליו דברים
רעים וקשים וגם שלומית הלשין אל המלך לאמר כי הוא ידע אשר זנחה עם בחור אשר
חשקתו. ודברים קשים ורעים כתב עוד על שרי המלך ועל יועלי ושלחם אל המלך. בזה
היה בל ארכוליאוס מלך כפסור אבי גאלטירא אשר אלכסנדר חותמו מלש אחיו מיד הורדוס
אביו בחרמה ובמרה כי ידע כי לא יוכל להגילו רק בחמונים. ויהי כבואו לפני הורדוס
וישק בחורו אף ויאמר העוד חתני אלכסנדר חי הרוצח ויחיה איה הוא והסיר ראשו מעליו
בידי כי שמעתי אשר הוא אויב לאביו גם כי הוא אויב ואם לא חמל על אביו אך וחתמו
בלי. הראוני וסור ואקח את בני מעיני בידיו ואמן את בני לאש אחר אם לא עושה ואם עושה
שמות גם הוא עמו כי לא נחמתי לעזור לרוצח. ויאמר למלך חמה אני ממך המלך אם עוד
הוא חי אלכסנדר הלא לא נאח לך לאחר נקמתו מיום אל יום. אבל מה! הים להביאני אליך
להחזיר עמך על יקמת הזאת כי ביום הרגך את בנך אחריו גם אני את בני כי בידך
נחמתי להיותם לך לבח והיה להבה את הרשע ועושה בך והסחירה עצם בך הכנות לכן
עליה ים משפט מות כי לא הגידה לך את ענת בנך הרשע ועתה נמנה ומהרו את ענייהם כי לא
נא לרחם עליהם ואם תרחם אתה על בנך ולא תוכל להורגו כי יכמרו דחמך עליו הרוג את
בני ואני אהרג את בנך הרוצח. וישמע המלך את דברי ארכוליאוס ויאמן לדבריו ויאמר לו
הנה כדברך. ויאמר אליו הוי המלך הורדוס איך תוכל להודות על דברי מבלתי מחקר
המדבר על האמת לא כן נעשה אמנם נחקר על הדבר היסב ונשקלו במשקלות שכלנו ואלו
נשם את אשר יבחר שוב השכל והבחינה. וישמע המלך את דבריו ותשקך מעם חמתו מעל
פניו ויקבל אהבת ארכוליאוס ויואל לאכול ולשתות עמו באהבה. ויגנוב ארכוליאוס את דעת
המלך הורדוס ויאמן המלך לדבריו באלו הוא אחיו. וירא ארכוליאוס כי מלא תן בעיני הורדוס
ודבר בחזונו לאמר ישמע דברי המלך הורדוס ושים לבך אליהם חשבו ושקול בשכלך על מה
יקשו בניך לשלוח ידם בך ומה הסרו מעמך והלא ידעת כי לא חסרו ממך לא כסף ולא זהב
ולא מחסלה וגם גדולה ולא כבוד וגם מלכות נחת להם וא"כ איפה איפה יעלה על הדרך
אשר הם יחשבו עליך רעם. הלא אלה דברי רשעים ותפלים אשר יפתוך להשחית את בניך.
והנה פרוסד אחיך כאשר מסית אותך לעשות רעם לבניך כן הוא מסית את בניך לעשות הס
תך רעם למען תשחית אתה וזה. והרשעים והחשאים יגנובו דעתך ויפתוך למען היותך זקן
ורעך לישב בהשקט ובשלוה וישלחו מדנים בביתך בניך ובין בניך ולא תוכל לישב בהשקט
ובשלוה מפני יועלי הרשע אשר הם יכלו לרמות אותך ולהוריד את שיבתך ביוגן שאלו ולהשחית
את בניך. ואחיה המלך החכם אל תאמן לדבריהם כי בנך כחיברך הס וכל איברי הנזק
חושבים זה לזה ואויבים לגוף הנמלא עמו. ויאמן המלך לדבריו ותשקך חמתו מעל
אלכסנדר ואריסטובול בניו ותבער חמתו על פרוסד אחיו מאד מאד. וירא פרוסד את המלך
כי בערם בו חמת המלך וראה כי המלך שומע לענת ארכוליאוס. ויחל את פני ארכוליאוס
לדבר אל המלך ולהסיר חרמו מעליו. ויעשה ארכוליאוס את אשר עליו אל המלך אך בזה
האמת לך ע"י כי הוצא אל המלך אל חסד פשעך אבל התורה על כל אשר עשית ואמר כל
מעדיקת אשר שלחת ביט ובין בניו. וירא הורדוס לפני המלך וישל לפניו סלע לרגליו ויודע

אב ויבא למלך מנחה ויחן לו המלך כללים מנחתו ולא שוה לו זה אך כבוד עוד פל כל
 פרו. ויעמוד לפני המלך ויפצתו וימלאו חן בפני המלך ויגבילו המלך בין היעושים. וירא
 אישרבולום את המנחה אשר בין אנשיפסר בן ממלך וכן לאלכסנדר ואריסטובולוס ויהי הוא
 מחניף ואוהב לאנשיפסר. ויפצתו אנשיפסר לברע לאחיו ויפחה אישרבולום את אלכסנדר
 בדברים לאחור הלא כך נהא למלך לדרך על כל ערי יהודה כי אחת בחור וגבור וממספחה
 יקרה ולא נהא לך להיות אנשיפסר חצר עמך במלכות והוא חיש ממספחה שפלה מזל אמו
 ויפחה את העשר בדברים האלה ויגד לו אלכסנדר את ערמת ארכוליאוס חותנו אשר מלכו
 מיד אביו ויאמר אליו דברים רעים על אביו ויבא אישרבולום ויגד למלך הורדוס לאמר לדוני
 המלך לא נהא לי לרכות ולסחור את כל הכעות אשר אני רואה בבייך כי בייך יועזים עליך
 עזות רעות כי דבר אלי בך אלכסנדר עד מתי לא יקום אלהים בראי אשר הכה את אמו ולא
 כל משפחתה והשחית את כל המלכות וגם הגיד לי כי ארכוליאוס חמיו יען לו ענה לברע
 את אביו כי הוא גואל הדם לאמו ולקחו אשר הכהו ויגד עוד דברים למלך אשר לא
 דע הכיר מהם מאומה. ויאמר עוד ארכוסבולוס ידוע יסיה לך לדוני המלך כי בייך טעט
 עם שרי החיילים אשר לך צבאך בהשקם יקומו ויהרגוך. ויבקש המלך הדבר וימלא אגרת
 אחת כתובה על שם אלכסנדר ואריסטובולוס שלוחה אל שר אחד לאמר. בהרגנו את אבינו
 אנהנו נכרת וגבא אליך ותקבלנו בחן הקריה עד אשר נאסוף את אנשי עזרתנו. וילמד
 המלך את שר הקריה ויאסרנו בלוציות להחיות ולא הסודתו אשר דבר ולא נמלא דבר
 רע כי היה הכל שקר מה שאמרו עליו אבל המלך מרוב כעס ומרוב חמיו צוה לאכור
 בנחשאים את אלכסנדר ואת אריסטובולוס בניו ויך אל אישרבולום חמשים ככרי זהב וילך
 לדרו. בימים ההם הלך הורדוס המלך אל נור אשר על סים ומשם בא אל קיסריה ובכ"ט
 אשר הלך הולך את בניו עמו אסורים בנחשאים ורחתו על חילו וכל מחנהו עליהם והוא לא
 חמל על הגוים בניו ויהי בחור גבא למלחמה אשר למלך חיש גבור כול למלחמה אשר
 מנעוריו היה מלומד למלחמה וסוקן בצבורה ובמלחמותו ושמו תרולו ויהי לו סוס ויהי לוהב
 מאד לאלכסנדר בן המלך וחברו ובעבור אהבה בנו חמל על אלכסנדר בן המלך הורדוס
 בנפשו מתי אכור בכמה נחל. ויקרא ויאמר בקול גדול כד כרתמים וחתה החלם